

K r i t i k a.

(Nastavak. Vidi br. 1).

Cattaneo priznaje opstanak vizantinskog sloga u varvarskim vjekovima, te ga dapače dijeli u tri stepena: *proto-vizantinski*, *varvarsko-vizantinski* i *novo-vizantinski*. Ovaj zadnji zove se, u koliko se pojavljuje u Italiji *italo-vizantinskijem*.

Knjiga mu je razdijeljena na pet poglavlja:

I. Varvarsko latinsko graditeljstvo za longobarskog vladanja (strana 15—61.).

II. Drugi upliv vizantinske umjetnosti na talijansku. Slog varvarsko-vizantinski (str. 62—139).

III. Talijansko graditeljstvo od svršetka VIII v. do godine Tisuće. Talijansko-vizantinski slog (str. 140—233).

IV. Graditeljstvo u mletačkim lagunama od početka IX vijeka do god. 976 (str. 267—334).

V. Graditeljstvo u lagunama i u Mletačkom od god. 976 do polovine XI vijeka (268—294).

Za tijem dolazi azbučno kazalo spomenika opisanijeh ili istaknutijeh u knjizi, te gradova i mjesta u kojijema se nahode (str. 295—300), pa kazalo spomenika proučenijeh u knjizi, poredanijeh po razredima i kronološki (str. 301—306).

I. *Poglavje*. Spisatelj traži uzroke, koji su mogli da dovedu umjetnost do one propasti, u kojoj se nahodi od VII do XI vijeka. Priznaje, da je provala Longobarda tomu dosta kriva, ali, pošto se isto propadanje pojavljuje i u drugijem stranama, koje nijesu pretrpjele tu provalu, usilovan je da mu traži i druge uzroke. Kuga god. 556 malo da ne opustoši svu Italiju. Odmah za njom provališe Longobardi g. 568.569 velika glad i nevolja. 570 govegja kuga i strašne bolesti u ljudima. 589 silna poplava, zatijem opet kuga i glad, te kuga, suša, strašne studene zime, miševi, skakavci. Umjetnost bijaše već nisko spala za varvarskih navala V vijeka, tako da Teodorik, uprkos svojem kraljevskom poticanju, neuspije u težnji da ju podigne, kako pokazuju spomenici što jih je podigao u Ravenni i mnogi drugi istoga sloga što no su rasijani po svoj Italiji. „Ali upliv vizantinske umjetnosti, koja upredo s grčkim osvojenjima, preteče i šljedova pad gockoga kraljevstva, premda sadržavaše u sebi klice novog propadanja, bijaše bez sumnje sposoban za nešto malo da pridigne latinsku umjetnost na način da se u sredini VI vijeka imadijaše nahoditi dosta daleko od varvarstva, u koje joj je bilo da strmoglavu malo dočnije“. I uprav u tu drugu polovicu VI vijeka stavlja spisatelj „uzrok i početak onog dugog propadanja ili bolje rijeti mrtvila umjetnosti, koje potrajavi preko svega longobarskoga vladanja, nastavi se i nakon njega do preko svega IX vijeka, u nekijem krajevima do X, a u nekijem drugijema čak do prve polovine XI vijeka“.

Onda Italija nije mogla da misli na umjetnost bud kakvu, već da kako tako popravlja raspadnute krovove. Pa zato kad pobožnoj Teolindi podje za rukom da svrne Agilulfa na popravljanje porušenijeh crkava,

umjetnost, barem u Lombardiji, imala se je buditi iza sna od blizu po vijeka. Umjetnici bijahu nevješti kao djeca i kao takova oponašahu zaostale vizantinske ili latinske primjere.

Da razjasni pitanje, kako li se je zbililo, da, dočim je u prvoj polovini VI vijeka vizantinska umjetnost bila došla da ponešto okrijepi talijansku, nije to isto uradila i pri svršetku istoga vijeka, tijekom više, što su grčki carevi posjedovali tada nekoliko pokrajina Italije, a grčka umjetnost nije mogla bit pala tako brzo kao latinska, spisatelj razlaže ovako: Cara Upravdu nepokretahu ni velikodušje ni sućut prema Italiji, da ju osvoji, već prosto slavohlepje i žegja za blagom, koje znadijaše tako viješto da muze od svojijeh podanika; ako je dakle što sagradio ili popravio u Italiji, nije to učinio u namjeri da ohrabri umjetnost, već samo da pokaže obilnost, veličinu i visoko svoje vrhovništvo. Nakon Upravde klonu moć carstva, te mu u Italiji neostade nego ravenski ekzarhat, Rim, Sicilija i malo još drugijeh gradova. Italija bijaše zaposjednuta od okrutnijeh i nemilijeh varvara, kojijema nijesu mogli imati volje ni želje da pritječu vizantinski umjetnici. A da je talijanska umjetnost bila tada zapuštena od vizantinskijeh umjetnika, dokazuju dovoljice spomenici u Ravenni, koja osta podložna Grcima do 752 g., a ipak se ne ote onom propadanju, koje bijaše preotelo maha u cijeloj Italiji.

Potaknut Cattaneo-vijem izgledom, pokušaću i ja da ispitam u kratko prilike, u kojijema je umjetnost u Dalmaciji mogla da propadne i da se pojavi u onomu obliku u kojemu ju nahodimo na kninskijem i srodnijem dalmatinskijem spomenicima.

Propadanje rimskoga carstva nosilo je za sobom i opadanje svake umjetnosti u opće a napose graditeljske, koja je stožer i uporište ostalijema. Mi to opadanje u Dalmaciji opažamo na oblicima Dioklecijanove palače u Spljetu. Provale varvarskijeh naroda samo su pospješile propadanje umjetničkog ukusa, kako u Rimu i u Italiji, tako i u svijem pokrajinama carstva, pa i u Dalmaciji. Na razvalinama poganske rimske od Grka našlijegjene umjetnosti podiže se staro-kršćanska. Iz toga zemana posjedujemo u Dalmaciji zlamenitu solinsku baziliku, o kojoj će gosp. Bulić izdati posebnu monografiju, kad bude potpuno otkopana. Ona je gragjena i dogragjivana svakako u petomu i šestomu vijeku, a jeste poštogod možda i u sedmomu. Na njoj se opažaju jasni tragovi upliva vizantinskog graditeljstva VI vijeka, koje hećaše da nadoknadi vanjskijem sjajem nedostatke u nutrnjoj suvislosti i skladu pojedinijeh česti prama cjelini. Od toga doba pa sve do kraja XI vijeka osta Dalmacija vazda posredno ili neposredno u tijesnom odnošaju sa Bizancom. Koliko se god političke prilike mijenjale, primorski dalmatinski gradovi ostadoše kroz to doba vazda osobito odani istočnomu carstvu. Tomu je bila neizbježiva pošljedica, da se graditeljstvo u Dalmaciji nije moglo da otme mijenama, kojijema je podlijegalo u carskoj prijestolnici i u drugijem zemljama carevine, pa zato dalmatinski spomenici iz toga zemana nose na sebi općenite poteze tadašnjeg vizantinskog graditeljstva. Jamče nam za to poznate crkvice u Zadru, Ninu, Trogiru, u Spljetu, u Poljici i u Boki kotorskoj. Glavna osnova i općeniti raspored tijeh crkava učinjeni su po vizantinskom načinu.

Kao što su svi primitivni i manje naobraženi narodi, oni posve a ovi djelomice, prihvatili kulturu onijeh bolje naobraženijeh, s kojijema su došli u doticaj, tako su i Hrvati naselivši Dalmaciju primili isprva kulturu zanajviše vizantinsku a djelomice i latinsku, koja je vladala po primorskim gradovima i otocima. Upliv latinske kulture nije mogao duboko da proдре u život Hrvata, jer su ju oni zatekli uprav za njezinog najjačeg propadanja. Hrvacki narod, kao narod ratarski, nije se doselio u Dalmaciju u baš najprimitivnijem stanju uljudbe, jer da tako bude bilo, bilo bi naranavski slijedilo, da nebi bio mogao da odoli cjelokupnoj vizantinskoj i latinskoj uljudbi, a bio bi prisiljen da prihvati od nje i jezik i običaje, te da se u njoj raspline i pretopi, kao što su se rasplinula mnogobrojna plemenata gocka, razplinuli su se Hunni, Avari i drugi uprav varvarski narodi. Hrvati su, još prije doseljenja, imali prilično razvijeno poljodjelstvo, utvrgjene narodne običaje i domaći obrt, a usljed toga i bogato razvijeni svoj narodni jezik. Uza sve to bili su Hrvati dosta daleko dočerali i u vještini *drvodjelačkog graditeljstva* kako ću evo sada da dokažem.

Prisvajajuć Gotima graditeljsku vještinu starijih Slavena, ovako o njoj piše Schnaase ¹⁾: „Njeki Priskus član vizantinskoga poslanstva na dvoru Atile (448 g.) pripovijeda, da je vidio Atilinu kuću a i napose mu ženinu. O prvog govori, da je bila drvena i složena od dobro uglagljenijeh dasaka, da je imala drveni okružni trijem i kule. O ženinoj mu kući pripovijeda opširnije. Zajednička ograda da je opkoljavala mnogobrojna pojedina zdanja, koja da bijahu stranom obložena daskama, koje bijahu tačno megju sobom složene i *rezbarijom urešene*, dijelom da bijahu sastavljene od greda pomnijivo i viješto pravocrtno otesanijeh, na kojijema da bijahu postavljeni *na obruč uvijeni drveni komadi* na taj način, da se ti krugovi polagano penjahu počimljući sa dno tala pa uzgor“. O tomu Priskovomu opisu veli Schnaase, da je svakako nejasan, ali u ostalom da po njemu „razabiremo *veoma razvijenu drvodjelačku graditeljsku umjetnost sa uresom* možda fantastičnijem ali kako se čini *prilično bogatijem*“. Ja u drvenijem komadima na obruč uvijenijem nazirem motiv pleterova. Na to dodaje Schnaase, da tu umjetnost jamačno nijesu sobom donijeli Hunni, jer kad su došli u Evropu, bijahu mal da ne u živinskom divljaštvu, pa da je mogla poticati samo od Mezogota, jednog gotičkog ogranka, kod kojega je Attila razapeo bio svoje šatorje. To je megjutijem samo pusto Schnaase-ovo nagaganje oslonjeno na vrlo neizvjesne podatke. Povijest nam ne kaže, da su Goti igdje u zajednici življeli sa divljijem Hunnima, pa i ako su na prostoru Potisja i Podunavja življeli Mezogoti prije dolaska Hunna, to su oni zaisto pred njima „grozničavom silom provaljivali u Italiju“, kao što piše naš povjesničar Smičiklas ²⁾, te su ostavljali njima zemlje današnje Ugarske. Isti nam Smičiklas pripovijeda, da se uz Hunne pokrenuše i „*Slaveni*“, koji zajedno s njimi sjede na ravnica Potisja i Podunavja. Glavni vođa poslije Atile bio je Onogost (Onegesios); *sela* kroz koja idu poslanici byzantinski *od drva su izgrađjena, stanoništvo govori*

¹⁾ Nav. dj. Sv. III. str. 509.

²⁾ Poviest Hrvatska, Dio prvi str. 79.

jezikom ne hunskim niti gotškim, niti grčkim, niti latinskim, dakle slavenskim, mjesto vina donosili bi ljudi za piće rimskim poslanikom „med“ (ὁ μέδος), već na ulazu u kuću pilo bi se za gostoljubivi dobro došli, a poslije išle su redom zdravice i pjevale se pjesme. Najviše nam prikazuju Slavene *karmine*, nazivane: „strava“, iza smrti Attiline, koja strava se je sastojalo u tom, da su „na mogili pokojnikov neizmjernu gostbu slavili, te se jadikovanje s pjesmom veselom izmjenivalo“. Time se vidi, da su oko dvora Attilina bili slaveni prvaci. Po mnenju svih slavenskih povjestničara bili su Slaveni Hunnom saveznici *proti Gothom*, upravo tako kao što su Rimljani Hunne uzimali u savez protu tim Germanom i u Italiji i na balkanskom poluotoku. S hunskom vojskom spasila se je Italija početkom petoga vijeka od Rhadagajsa i njegovih čopora njemačkih“. Pri kraju šestoga vijeka kad Hunnima nije više ni traga bilo, dolazili su Slaveni u besprestan doticaj s Avarima, a isti nam Smičiklas pripovijeda, da su jim *Slaveni brodove gradili*¹⁾ „na Savi i na Dunavu“. Schnaase i Smičiklas crpe iz istoga vrela, i svaki od njih uzimlje što mu treba za svoju svrhu: Schnaase, da istakne drvodjelačku graditeljsku vještinu naroda, koji je divljem hunskom poglavici gradio stanove, i o kojemu bez temelja kaže da je bio *gocki*, a *šuti* o Slavenima, o kojijima po Smičiklasu doznajemo, da isto vrelo pripovijeda, kako je gori navedeno; Smičiklas, da što vjernije opiše odnošaje megju Slavenima i Hunnima. Očito je ovgje, da je nijemačkog učenjaka pretjerani patriotizam zaveo da svojijem pregjama prisvoji ono što odista pripada Slavenima, kao što sam napomenuo prije, da je to učinio i na drugom spomenutog svojega djela.

Znali su dakle Hrvati prije dolaska u Dalmaciju viješto da grade obične stanove, pa i same sjajne kraljevske dvorove; znali su bogatije zragje da kite uresnom rezbarijom, i da za ures oblagaju stanove *okružnijem komadima drva*; posjedovali su dakle vlastitu graditeljsku ornamentiku, t. j. prilagođivali su ures sa tekstilnijeh na tehtonske predmete. Još samo jedan korak u tečaju samostalnog umjetničkog razvijanja, pa bi se Hrvati i bez tugjega upliva dokopali bili svojega sloga u monumentalnom graditeljstvu. Doseljenjem u Dalmaciju prekinuo se je kod njih taj samostalni tečaj umjetničkog razvijanja, jer su u novoj domovini našli gotove i njima lako shvatljive oblike monumentalnog graditeljstva, što jim jih je nujjala propadajuća vizantinska umjetnost, te su zadnji korak učinili po tugjem vizantinskom napatku. Pravo veli Schnaase o prelazima umjetničkog ukusa i o njegovomu postepenomu širenju i propadanju da: „Velikoljepnost staro-grčke umjetnosti nije bila prikladna da prelazi na manje darovite narode; Rimljani su ju imila prije učiniti razumljivijom, popularnijom, ako hoćeš sniziti ju, nebi li i drugi našli ulazište k njoj; vizantinska je umjetnost još dalje doćerala taj sustav razvitka; ona je stegnula do najkraće mjere zahtjeve umjetničke genijalnosti, i postala je tako sposobnom da bude shvaćena i upotrijebljena i od samijeh varvarskijeh naroda“²⁾. Hrvati su od vizantinske umjetnosti primili oblike osnova i oglobja monumentalnijeh

¹⁾ Smičiklas P. H. I. d. str. 96.

²⁾ Nav. dj. III. sv. str. 299.

gragjevina, ali se po svoj prilici nijesu odrekli svojijeh graditeljskih uresnijenih oblika, nego su jih i na dalje upotrebljavali, kako ću dalje da dokazem; tijem više što su oni imali veliku srodnost sa vizantinskijema, ako izuzmemo bilinske motive i druge uresne našlijegjene od staro-grčke i rimske umjetnosti.

Na pitanje, što ga sam stavlja: „pošto je gotovim činom, da u Dalmaciji postoji mistični ornamentalni motiv iz dobe Karlovića i to dosta razprostranjen, kako je i kada je prodrao i udomaćio se?“ veleuč. g. B. odgovara, da je mogao biti prenešen iz Italije po političkijem i crkvenijem odnošajima, ili da ga je ovamo prenio kojigod preseljen majstor „comacino“, ili da su ga uveli redovnici i sveštenici. Za potvrdu nagagjanja e je motiv pleterova i pletenica unešen u nas iz sjeverne Italije navagja slučaj, što je „posavsko-panonski župan Ljudevit dozvao 821 g. graditelja iz Oglaja“. Taj slučaj vrijedi samo prvo za posavsku Hrvacku, a ne za dalmatinsku, koja se je nahodila u posve drukčijim graditeljskijem prilikama, a drugo nedokazuje, da se je tako u Hrvacku prenašao gori spomenuti uresni motiv iz Italije, jer su tada u Mlecima i u Oglaju radili mnogobrojni vizantinski umjetnici, pa može i onaj lako bit bio jedan od njih. Primjer benediktinca, koji 989 g. dolazi u Dalmaciju iz Monte Cassino, takogjer slabo potvrgjuje prenos toga motiva iz Italije, jer ga mi u Dalmaciji nahodimo davno prije toga doba. Trpimirova listina iz 852 godine, što ju navagja g. Bulić, nedokazuje da redovnici bili dovedeni iz Italije, jer ona kaže samo „catervas fratrum adhibui“, ali nepiše okle su namaknuti bili, pa zato i dodaje g. Bulić, da su dovedeni „po svoj prilici iz Italije“. Ostaje dakle kao najtemeljitiije Bulićevo nagagjanje „da taj ornamentalni motiv mogao je i ne biti unešen u Dalmaciju iz druge zemlje, već da je plod takodjer postepenoga razvijanja umjetnosti na našim krajevima“, i u tom se nagagjanju mi eto i najbolje slažemo, a moji navodi iz Smičiklase i Schnaase-a utvrdiče bolje u njemu i g. Bulića, jer se onijem vijestima Priskusa ispunjuje nedostatak spomenika u Dalmaciji, ne od IV do IX vijeka, kako piše g. Bulić, već od VI do VIII. Ta solinska bazilika ima česti i od VI vijeka, a ja ću unaprijed dokazati, da ima u Dalmaciji spomenika iz VIII vijeka.

Na drugo pitanje, da li je motiv pletenica i pleterova „podlegao uplivu hrvatskog ukusa te se oplodio još osebujskom dalmatinskom inačicom?“ g. B. nedaje stalna odgovora niti stavlja osobite podmjene. On ovgje kaže, kao što sam prije spomenuo, da mu se čini „da bi moglo i to biti, da su Hrvati imali zanajviše ne kakvu svoju skroz izvornu, nego tek imitativnu školu u ornamentalistici“. Po onomu što sam onda ob ovom predmetu pisao pa i sada naveo, cijenim da nije više mjesta sumnji, da Hrvati nijesu imali i svoj način graditeljskog uresa.

U istom I. poglavju svoje knjige ispituje Cattaneo talijanske spomenike, koji su postali pri svršetku V vijeka i za longobareckog vladanja naročito u Ravenni, Rimu, Monzi, Grado, Mlecima i u Torcello, a to ponajviše u VI i VII vijeku a neki samo u početku VIII. On pokazuje na njima početak upliva vizantinske umjetnosti i propadanje latinske, te navlaš silno propadanje figuralnog vojarstva, a veliku uporabu uresa. Pobjija mnenja

Garrucci-a, Cavalcaselle-a i Bayet-a, koji zavedeni potlašnjijem natpisima, pripisuju VII vijeku dva sarkofaga, jedan kod crkve S. Vitale a drugi u Sant' Apollinare in Classe u Ravenni, i dokazuje, da su iz V i VI vijeka, a da su samo upotrebljeni u VII. Prikazuje upliv proto-vizantinske umjetnosti i u samomu Rimu, i to najprije u crkvi S. Stefano Rotondo sagrađenoj u drugoj polovini V v., pa u crkvi S. Klimenta iz prve četvrtine VI., u santa Maria in Cosmedin popravljenoj 536 god., u bazilici S. Saba iz prve polovine VI v., u bazilici S. Prassede na Esquilino iz VI v., na mostu vanka grada preko Oniena sagrađenu od Narseta 565 god., na vratima S. Sabine na Aventinu, u crkvi S. Lorenzo fuori le mura popravljenoj u VI v., u S. Agnese popravljenoj VII v. i u crkvi S. Giorgio al Velabro popr. u VII v.

Cattaneo pobija mnenje mnogijeh spisatelja, da je današnja crkva S. Ivana Krstitelja u Monzi ona prvobitna sagrađena od kraljice Teodolinde, i dokazuje, da je sadašnja pregrađena u XII v.

U Grado ispituje spisatelj tri zgragje iz druge polovine VI v.: dvije crkve i krstionicu. Stolna crkva sagrađena je pri svršetku VI v. Nju su sagrađili grčki umjetnici. Ispod krova te crkve bilo je mnoštvo prozora na oluk sad uzidanih. Spisatelj nagagja da mogu bit bili ispunjeni isprobijanim pločama sa spletenijem uresima. Takva se jedna ploča nahodi za istom crkvom i spisatelj joj iznaša sliku. Nagagjam po tomu, da su po svojoj prilici pripadali sličnijem prozornijem pločama oni raznovrsni mnogobrojni tanki ulomci kamenja, što se nahode megju kninskijem iskopinama, a pripadaju zaisto sličnoj isprobijanoj raboti. Osmerokutna krstionica sa apsidom i crkva S. Marije u blizini su stolne crkve. Crkva S. Marije ima jednu apsidu i po sakristiju sa svake njezine strane, kao što su bile u ono doba na Istoku, pa je i to vizantinski motiv.

Od Mletaka prikazuje samo tri sarkofaga iz VII v., o kojijema cijeni da bi mogli poticati iz Altina porušena od Longobarda 641 god.

U Torcello ispituje C. stolnu crkvu, o kojoj dokazuje da sama glavna apsida potiče iz VII v. O njoj sudi, da su ju gradili domaći majstori jer nije iz vanka višekutna a iznutra polukružna poput tadašnjijeh vizantinskijeh, već polukružna izvanka i iznutra, i zato što je u postanku vrlo malo ili nimalo bila urešena vojarskom rabotom.

Pri zaključku I. poglavja piše Catt., da su svršetak VII i početak VIII v. doba najdubljege jaza u koji je igda upala talijanska umjetnost; i dodaje, da je VII v. tako oskudan umjetničkijem djelima, da k navedenijem nebi znao da doda kakvo drugo. Is toga vijeka nije poznati drugijeh graditeljskijeh oblika do samijeh stupova i pilova, polukružnijeh lukova, apsida, prostranijeh zidova i krovova na konjic, elemenata sve koji uskup neimaju prava na ime sloga a još manje arhitekture. Ipak nazivlje spisatelj način gragjenja tjih spomenika latinsko-varvarskijem slogom.

U II. poglavju ispituje spisatelj spomenike, o kojijema cijeni, da su postali pod drugijem uplivom vizantinske na talijansku umjetnost. On ovako dokazuje taj drugi upliv. Pri početku VII v. nahodimo u Italiji neke spomenike, koji su u živoj oprijeci prema onijem ispitanijem u I. poglavju.

Na njima nije vigjeti one prevelike nevještine, kojoj su ogledima oni sarkofazi u Ravenni i u Mlecima, nego su crte na njima potegnute dovoljnom pomnjom i tačnošću. Neima više onog oskudijevanja svakog uresa, nego se dapače opaža obilje prerazličitijeh uresa, novijeh, često i lijepijeh i rasporegjenijeh očitijem čustvom ubavosti; neima više natstupina surova zamišljaja a gorega dlijeta, nego su korincke i kompozitne, kadgod krasnijeh oblika i pomnjive izradbe. Na njima su mnogobrojne životinje pomiješane s liščem. Lik ljucki, napokon od toliko vremena prognan nevještinom umjetnika, počimlje se pojavljivati, premda često vrlo nespretno. Taj se slog nije ograničio na jedan sami kraj, ni na samu Padsku dolinu kako je bojažljivo izrekao Dartein krsteći ga *longobarckijem*, dali se je razširio po svemu poluotoku.

Ipak se spisateljlu neda vjerovati, da bi urogjenici mogli biti bili gojitelji toga sloga, razmišljajuć, da se nahodi već gotov megju talijanskijem varvarstvom, i da ga iznenada nestaje nakon malo više od po vijeka, ostavljajuć jošte talijansku umjetnost u prvašnjem varvarstvu. To drži najboljim argumentom za dokaz, da je taj slog bio uveden od nekolicine, koji umrijevši, on je naravski prestao.

Pita sada spisatelj okle li su došli ti strani umjetnici? a na to odgovara, da su samo iz Grčke mogli da dogju, jer se sama Grčka u to doba bila u općenitom varvarstvu održala dovoljno bogata i naobražena. U njoj se umjetnost uresivanja, premda u nazatku, nije nikad dotaknula dna pokvarenosti, kao u Italiji. To se može da vidi ispitavši same spomenike. Ona rasipnost sitnijeh uresa, ono shvaćanje ljupkosti koja se nazire i mimo surovo dlijeto, ono obilje bisernijeh grivana i dugoljastijeh nanižanih komadića, pletenica i ruža, oni krstovi sa dragijem kamenjem, a navlaš one natstupine mal da ne vazda kompozitne i sa liščem vazda sitnijem i kostriješastijem sve su prečisti biljezi vizantinskoga sloga. Sad odgovara na pitanje, kako li su mogli poteći od njih oni presurovi živinski i ljucki likovi, istumačivši kako je i grčka umjetnost bila tada nisko spala ušljed propadanja sjaja vizantinskoga dvora nakon cara Upravde i poraza i gubitaka pretrpljenijeh u ratovima sa Persijancima i Muhamedancima. Tomu su dokazom suvremeni spomenici iz Grčke donešeni u Mleke, pa i neki koji se nahode u Atini i po ostalijema krajevima ondašnjega istoč. carstva kao u Siriji. Ispituje razloge, koji su mogli prinukati grčke umjetnike da prijegju u Italiju. Besprestano napredovanje Arapa u Siriji, Armeniji i Africi moglo je od tamo da procera narode i umjetnike; poboljšanje političkijeh odnošaja u Italiji početkom VIII v. moglo je da primami grčke umjetnike k njoj u nadi, da će naći rabote i dobitka, a možda su i sami Talijanci stideći se varvarstva svoje umjetnosti dozvali grčke umjetnike da jim rade. Svi ti razlozi mogu bit dosta doprinijeli k tomu doseljenju, ali najjači razlog ima bit bio progonstvo kipoboraca započeto 726 g. pod carem Lavom III Izauričkijem. Pošto je to progonstvo najviše smijeralo na to, da umanjji vlast onda premoćnijeh kalugjera, prilika je da su se onda mnogi redovnički umjetnici preselili u Italiju uz svjetovnjačke pod okrilje pape u nadi, da će naći rabote, kao što spisatelj dokazuje da su je našli, ispitujuć spomenike, koji se nahode u Cimitile kod Nole, Jakinu, Valpoli-

cella kod Verone, Terentillo kod Spoleta, Cividale, Trstu, Pulju, Trevizu, Torcello, Mlecima, Murano, Concordia, Grado, Veroni, Vicenza, Monselice, Adriji, Ravenni, Ferrari, Modeni, Bolonji, Milanu, Bergamu, Brescia, Paviji, Liborna kod Genue, Osimo, Perugia, Spoleto, Narni, Rimu, Capua i Benevento.

Ulomci spomenika u Cividale jesu po nas u velike zanimivi zbog osobite svoje srodnosti sa suvremenijem spomenicima naših krajeva, koju je nuzgredice već istaknuo i Eitelberger¹⁾ opisujuć zadarske ulomke. Gosp. Bulić²⁾ pak opisujuć čest ciborija što se „čuva u crkvi S. Petra na Lučcu u Spljetu“, piše: „U popisu hodočasnika, koji su od 850—896 pohodili Oglajsku manastirsku crkvu, na kodeksu devetoga vieka, što se sada čuva u kapitularskoj knjižnici u Cividale nahodimo mnogo imena pobožnih Hrvata, a med timi i nekoga „Semia“, polatinjeno ime Semko. Tko bijaše taj Semko? Ne znamo, samo smijemo zaključiti, da je bio odlična stališa, kada je tako daleko hodočastio, po svoj prilici u društvu ili u pratnji suvremenih hrvatskih vladara Trpimira ili Branslava, čija su nam imena takodjer tu zabilježena. Takodjer u tom popisu nahodimo i nekoga „Semna“ u pratnji Petra Trpimirova sina (oko 852 g.), takodjer odličnu ličnost“. Frijul je u to doba a i prije još u VIII vijeku zaisto bio u tješnijim odnošajima sa dalmatinskijem i sa posavskijem Hrvatima nego li se obično misli. Na jednoj ploči što je na stražnjoj strani Ratchis-ova otara iz god. 744—749 u crkvi S. Martina u Cividale i koje sliku donša Catt.³⁾, stoji ulomak natpisa, kojega ne daje čitanje jer će bit pročitan u djelu, od kojega je pozajmio sliku. Ja se ne usugjujem da ga pročitam, ali mu je pri kraju vrlo jasna riječ . . . CHROAT . . ., po čemu se može nagagjati, da je ploču ili dao urezati ili urezao kakav Hrvat u VIII v. Jedna pobočna strana istoga otara prikazuje polag Cattaneo-va povijedanja Pohogjenje S. Elizabete, druga Poklonstvo triju Svetijeh Kraljeva. Iste se pretstave ponavljaju na novo otkrtoj ploči u Zadru i to baš jedna za drugom. Sva je dakle prilika, da su i u Zadru i u Cividale radili ili jedan te isti majstor ili barem jedna te ista majstorska škola. Na pluteju crkve S. Maria in Valle u istom gradu iz godine 762—776⁴⁾ jedno je polje urešeno sa četverozrakastijem motivom što ga naš današnji živući hrvacki i srpski narod upotrebljuje na vezovima svojijeh odjeća u beskrajnijem inačicama pod imenom *kapci*. Takav se motiv nahodi na pročelju sarkofaga u stolnoj crkvi u Murano iz VIII v. i na grobnici Teodate u Paviji iz početka VIII vijeka (Cattaneo). Drugi naš narodni živući uresni motiv upotrebljen na gragjevinskijem ulomcima osmoga i devetoga vijeka jest takozvano *prijekršće*, što sam ga prije spomenuo, jer se nahodi na ulomku u spljeckoj krstionici, što ga opisuje g. Bulić. U Cattaneovoj knjizi nahodim *prijekršće* na slikama dvaju tal. spomenika: na križu u Foro Romano i na pluteju starinskoga S. Abbondio u Como, obadva iz IX vijeka.

Stalno je dakle, da su megju Dalmacijom, Istrom i sjevernom Ita-

¹⁾ Die mitt. Kunstdenk. Dalm. str. 134.

²⁾ Kn. sp. str. 42—43.

³⁾ Nav. dj. str. 94.

⁴⁾ Nav. dj. str. 94.

lijom opstojali tijesni politički, crkovni i umjetnički odnošaji u varvarskijem ili ti prvijem vjekovima nakon doseljenja Hrvata na more. U tome se g. B. sa mnom slaže, a razilazimo se u mnenju, da li je sjeverna Italija primila graditeljske ornamentalne motive toga zemana iz Dalmacije, ili protivno, ova iz sjeverne Italije. Na temelju već izloženijeh podataka, ja se odlučno protivim mnenju, da bi Dalmacija mogla bit primila te motive iz Italije, a uvjeren sam da je baš protivno bilo. Dalmacija je bila vazda i u starije i u srednje doba posredovateljicom megju Istokom i Zapadom. Kako viješto dokazuje Cattaneo, u VIII v. su se vizantinski umjetnici selili ušljed ikonoklastičnog progonsstva s Istoka na Zapad, te se njihovo djelovanje u Italiji pokazuje na tolikijem tal. spomenicima iz toga zemana. U tom preseljivanju cijenim e je naravski slijedilo, da su se barem nekoji vizantinski umjetnici ustavljali na putu po dalmatinskijem i istarskijem gradovima, kad su u njima nahodili posla; a to je tijem lašnje moglo biti, što znamo, da je pri završetku VII vijeka Radoslav ban bio osnovao na našijem stranama jaku i moćnu državu, koja je ušljed ondašnje slabooe istočnoga carstva mogla da uživa priličnu samostalnost i da nugja obezbijegjeno uotočište pribjeglijem umjetnicima. Pošto su dalmatinski Hrvati imali svoju vlastitu ornamentalnu školu, biće oni svakako zahtjevali od vizantinskijih majstora, da jim domaći ures bude zastupan i na monumentalnijem spomenicima, a mnogi će mladi Hrvat bit pristao uz vizantinske umjetnike i naučio se vajarstvu, pa se je tako vizantinska umjetnost obogatila slavenskijem motivima, koje su pak umjetnici nastavivši svoje putovanje prenijeli u sjevernu Italiju. Nije dakle „ornamentalni *mistični* motiv“, kako sumnjivo piše g. B, nego je vizantinska graditeljska ornamentika podlegla hrvackom ukusu, te se je obogatila posebnom *hrvackom* inačicom, koje se očiti tragovi opažaju i u Italiji, i to navlaš u bližoj nam susjedi u sjevernoj. Što manje tragova *hrvacko-vizantinske* ornamentike nalazimo u srednjoj i u južnoj Italiji daje se istumačiti načinom putovanja. Umjetnici koji su se iz Epira i iz Grčke preko mora selili u Italiju, nijesu dolazili u doticaj s Hrvatima, pa nijesu mogli ni da nauče ništa nova od njih; ali oni koji su kopnom putovali, a tijeh je jamačno većina bila, nijesu mogli u Italiju a da ne progju kroz hrvacke zemlje. Neki će rijetki umjetnici bit i po kopnu mal a malo stigli do Rima, pa zato nahodimo i tamo po koji trag hrvackijem uresnijem motivima. Graditeljski slog, što je u Italiji postao pod drugijem vizantinskijem uplivom, zove Cattaneo, kako već kazah, varvarsko-vizantinskijem, nerazlikujuć spomenike sjeverotalijanske od suvremenijeh srednjo-talijanskijeh, a to se njemu može da oprosti kao nepoznavaoou hrvackijeh narodnijeh motiva uresa, dočim se mogu da razdijele u sjevero- i južno-talijanske obzirom na hrvacke motive, što se u većoj mjeri javljaju na prvijema. Razdobje što slijedi, od svršetka osmoga, pa do godine tisuće nazivlje Cattaneo talijansko-vizantinskijem, nazirući u njemu daljnji razvitak onoga umjetnoga potaknuća, što ga Talijanci bijahu primili od Grka. Kod nas se je isti slog VIII v. još dalje sačuvao i razvijao se je na naravnom temelju, jer je crpio nove motive u istomu onomu hrvackomu narodu, u kojemu se bijaše obrazovao, a primao je životni dah sa Istoka, s kojijem je Dalmacija ostala tvrdo kulturno spo-

jena i kroz druga dva tri vijeka. Tragovi hrvacko-vizantinskoga uresa mogu se još jasno opaziti u XIII vijeku na drvenijem krasnijem vratima izdje-lanijem od Hrvata Guvine i na koru spljecke stolne crkve.

Potanko ispitujuć crkvu S. Maria in Valle u Cividale, Cattaneo do-kazuje, da sadašnja potiče iz X v. a pobija mnenje dosadašnjijeh spisatelja, koji su ju svukoliku držali kao spomenik VIII v., i prikazuje u njoj samo nekoliko ulomaka iz toga doba.

Iz Mletaka donosi spisatelj opis i sliku krstione rake, koja se sad nahodi u mletačkom muzeju, i koju je polag natpisa dao isklesati pop Ivan u doba kneza Višeslava. O toj raci očituje da pristaje uz mnenje našega Kukuljevića, što ga je izrazio u *Corriere italiano* bečkomu (br. 50 god. 1854), da je taj Višeslav srpski knez 780 god. Istu je raku Kukuljević objelodanio bio u Arhivu za povjestnicu jugoslavensku (Knj. IV. str. 391) sa slikom (Tab. III) i natpisom, i to 1857 god. Ali u Arhivu Kukuljević piše da su poznata „dva vladara podobnog imena, naime srbski veliki župan Vojslav ili Višeslav“ „iz sedmoga stoljetja, i Više ili Višeslav“ „veliki župan zahumski (oko 870—900)“. Po svoj prilici je dakle ili Catt. nao-pako pročitao godinu ili je u *Corriere* bila štamp pogreška, ili je i sam Kukuljević bio tada inače pisao i mislio nego 1854 g. kad voli pristati uz mnenje da je krstionica „od vremena velikog župana zahumskog Više-slava“, kako piše pod slikom. Cijenim da je bolja slika u Cattaneovoj knjizi, ali se je u dobi prevario.

O lišću na jednom komadu što se nahodi u muzeju Bocchi u Adriji piše Catt., da ga treba pamtiti, jer da ćemo ga vijjeti mnogo upotrebljena od tal. umjetnika IX v. Takovo je lišće na ulomku br. 16 Buličeve knjige.

Ulomci ciborija bazilike S. Petra u Bagnacavallo kod Ravenne do-kazuje spisatelj da su iz VIII v., a ne iz VI, VII, IX ili čak i X kako to misli R. de Fleury i drugi.

O grozdovima na jednom ulomku amvona u dvorištu sveučilišta u Ferrari, koji su nespretno opkoljeni trakom kaže Catt., da su postali ob-ljubljenijem motivom tal. vajara IX vijeka.

(Nastaviće se).

F. Radić.

Razne viesti.

Hrvatsko arkeologijsko društvo. — Dne 16. ožujka tek. god. prije podne u 11 satih imalo je hrvatsko arkeologisko društvo glavnu skupštinu za prošlu društvenu godinu, koju je otvorio podpredsjednik društva, g. prof. Sime *Ijubić*, ovim govorom:

Ucviljenim srcem otvaram danas ovogodišnju glavnu skupštinu. Ivana *Kukuljevića*, našega ljubljenog predsjednika od kada ovo društvo postoji, neima više. Još 3. kolovoza prošle godine 1889. njegovi ostanci svečano su bili punim pravom položeni u onu raku, gdje leže sahranjeni glavni zastupatelji našeg narodnoga preporoda. I to već jasno označuje njegove zasluge za narod u obće. Kao književnika i starinara zna ga i diete. Skoro neima struke u našoj književnosti, koju nije Ivan liepo obradio

i obogatio, navlastito pako narodna poviest mnogo mu zahvaliti ima na dosadašnjem uspjehu; za nju se je starao do zadnjih časovah svoga života, po čem ga na daleko zna i strani sviet. O tom našem velikanu obširno je izviestio uz njegovu sliku ovaj naš društveni organ „Viestnik hrv. arkeol. društva“ u zadnjem broju prošle godine“. Ali nije ondje sve, što je taj veliki domoljub izveo i izradio na slavu svoga naroda. Njegovi rukopisi u velikom broju obiluju još neizrabljenim blagom, koje će s vremenom pružiti ne malo pomoći za razsvjetljenje naše prošlosti. A nije dvojbe, da je on kao suradnik medju prvimi opisao i najkritičnije doba naše novije poviesti, i da je to ostavio u tami, da se u svoje vrijeme na svjetlo iznese. Što se pako tiče naših starina, Ivanu je bio poznat de visu i najmanji kutić naše domovine. Mnogo je toga sâm u razpravah i u člancih po novinah na svjetlo iznio, a nemalo i stranim iztražiteljem naše zemlje pružao, kao n. pr. Mommseuu, koj ga pravom hvali. A i naš nar. zem. muzej ne malo mu je zahvalan; nesamo zato, što je već za rana složno sa Gajem i drugimi prvaci one dobe sve sile ulagao, najprije, da se ovaj zavod oživotvori, a zatim da se što bolje razmakne i obogati, nego mu i sam vele često iz svoje sbirke ustupao dragocjene predmete; te i malo danah prije svoje smrti pobra sve što je boljega i vriednijega imao, i posla muzeju na dar. Svega toga radi nije dvojbe, da će se naći rodoljubno pero, koje će mu posvetiti osobitu obsežnu radnju, kakovu on jamačno zaslužuje. Slava mu i vječna pamet! (Slava!)

Ovdje mi je dužnost da uz Kukuljevića iztaknem još jednoga našega velikog muža, koj isto tako zaslužuje, da mu se dično mjesto opredieli u našem Panteonu, a to je utemeljiteljni član našega društva barun Metel Ozegović, pravi tajni savjetnik itd., koj preminu u Hietzingu kod Beča dne 9. veljače tek. god. Koliko je i ovaj riedki rodoljub uzradio na politickom polju na korist svoje mile domovine, to ovamo ne spada, ali dužnost mi je to izjaviti, da čim slavni Lj. Gaj pokrenu misao, da se postavi temelj narodnomu muzeju, Metel bijaše medju prvimi i jedan od najvatrenijih pregaoca, da se ta misao što prije oživotvori, te je revno sakupljao sam starinske predmete i slao muzeju, kako svjedoče ondašnje novine i spisi u muz. arhivu; dapače g. 1846. podje mu za rukom sakupiti do 1158 for. dobrovoljnih prinesaka, kojimi nabavi muzeju veliku sbirku staroslavenskih i drugih novaca i više strukovnih djela prigodom dražbe u Beču znamenite sbirke Welzla od Wallenheima. Zato i njemu slava i vječna pamet! (Slava!)

Gospodo moja! Dozvolite mi, da još dodam dvie rieči o dosadašnjem radu našega arkeol. društva. Njegova je zadaća sabiranje, iztraživanje, očuvanje, nabavljanje i izdavanje svakovrstnih starih spomenika, nalazećih se u hrvatskih pokrajinah, a navlastito onih, koji se tiču hrvatske prošlosti. Bacimo li pogled na ovo jedanaest godina našega bitisanja i ocienimo li naš rad sdušno i nepristrano, čini mi se barem, da se dojakošnjim uspjehom nekako zadovoljiti možemo, uza sve to, da su nam novčana sredstva odveć slaba, a malo je i pomagaca na peru, dočim neimamo ni jednoga pravoga moecenasa. Ovo pomanjkanje sredstava ne dopušta nam, da izvedemo i ma koje strukovno iztraživanje po zemlji, ali nam ipak donjekl

i tu u pomoć pritiču bar nekoji od naših revnijih povjerenika, među kojima zaslužuju, da se pohvalno iztaknu gospoda: Pajo Miler, opat i župnik i Ignjat Jung učitelj u Mitrovici, Ante Bogetić, župnik u Čereviću, Mirko Brayer u Križevcu, Stjep. Benić u Kloštar-Ivaniću, dva brata Pavelić i Zagrović, učitelji u gornjoj Krajini itd., koji su revno iztraživali i iztražuju svoju okolicu, te sabiru starine i izvješćivaju o njih, kako svjedoče i njihovi dopisi i milodari ovamo poslani, u „Viestniku“ priobćeni. Da jih na tom polju ohrabri, ulagala je uprava kad i kad koju novčanu nezatnu pripomoć. S istoga uzroka nije se moglo doći do znatne nabave.

Jedno gdje je naše društvo dobroano uspjevalo, to je na književnom polju. Evo vam, gospodo, tri golema ormara i više veoma skupih i strukovnih knjiga, koje su nam došle putem izmjene našega organa „Viestnika“. Viestnik naš putuje do Japana i do Australije, te skoro neima znatnijeg grada u svijetu, gdje mu nisu otvorena vrata. A da je rado primljen, dokaz je očit, što ga vidimo često hvaljena u glavnijih organih i u djelih prvih spisatelja, koji se istom strukom bave. A time se sve veće širi ime i ugled naše mile domovine, našega naroda.

Što se pako tiče narodnih starina, na koje bismo imali osobitu skrb ulagati, jedva da jim je traga s ove strane Velebita ne samo iz dobe naše narodne samostalnosti, da li i dugo kasnije. A ipak bijaše onda i ovamo znatnih gradova. Siscia god. 822. bijaše glavni grad Ljudevita Posavskoga, tu je sielo bilo biskupije već davno ustrojene, o kojoj ima uspomene za sabora spljetskoga (926—7.). I Sirmium morao je za prve polovice srednjega vieka podosta cvasti, jer ga izvori iz one dobe često spominju kao grad. Imao je već s prva svoga biskupa, te se spominje Sebastijan, komu Grgur I. napisa dva lista (g. 591., 595.). Poviest nam je sačuvala imena od dva sriemska kneza nekoga Cubara u pola 8. stoljeća, a g. 1018. Serma, koj je svoje zlatne novce kovao, i morao je biti dosta jak, pošto ga je Vasilj II. jedino izdajstvom svladati mogao. Tu bjahu i dvie crkve na glasu, naime sv. Dimitra sa tielom sv. Prokopa i sv. Stosije M., a znamo da od g. 1018. bijaše Sirmium sielo bizantinskoga prefekta. Ni u Zagrebu, komu je zametak po svoj prilici u VIII. vijeku, po padu Andautonije (Šćitarjevo), neosta spomenika starijeg od XIII. vieka. Naproti s one strane Velebita, navlastito po zapadnoj Dalmaciji, bilo je već davno poznato ne malo spomenika iz dobe naše samostalnosti narodne, te im se od malo godina otvorile dragocjene rude u Kninu, od kojih imamo i mi u nar. muzeju liepu sbirku darom sl. starinarskoga društva kninskoga. S ove strane dakle zabadava bi bilo svaki trud i trošak uložiti na to, da se iztražuju po zemlji spomenici, koji se tiču najstarijeg doba naše narodne prošlosti, a preko Velebita nesprijemo i nije potrebno, da takova iztraživanja protegnemo, pošto se ondje nedavno ustrojilo u tu svrhu izključivo sl. starinarsko kninsko društvo, te ćemo se zadaći, koju nam naša pravila nameću glede narodnih spomenika, tim dovoljno odužiti, ako postojano podupirali budemo, dakako po mogućnosti, onaj rad, koj i onako vodi do i nam nametnutoga cilja. Naše društvo već je dobroano učinilo u tom pogledu, naša vis. vlada i sabor isto tako, jugoslav. akademija također, našlo se je i rodoljuba, koji su već ili stu-

pili kao članovi onoga starinarskoga društva ili mu novčane prinose posvetili, a bit će bez dvojbe još drugih, koji će rado njihove stope slijediti. Meni je obratiti na to pažnju naših društvenih i muzealnih povjerenika, moleći ih, da uz prigodu i dalje sabiraju prinose i članove i za starinarsko društvo u Kninu, koje zaslužuje, da mu se što izdašnije pripomogne, jer uprav vješto radi, s čega mu je i dosadašnji uspjeh uprav sjajan.

Za tim je tajnik društva, g. dr. *Bojničić*, pročitao ovaj izvještaj:

Slavna skupštino! Kao tajnik društva dužnost mi je, veleštovana gospodo, izvijestiti o radu i napredku arkeologičkoga društva tečajem god. 1889., nu pošto je cjelokupno djelovanje društva opisano u našem „Viestniku“, koji ste Vi svi primili i čitali, to ću samo u kratko navesti neke podatke, iz kojih ćete moći razabrati sadašnji položaj hrv. arkeol. društva.

Prije nego predjem na crtanje rada društvenog u prošloj godini, nalaže mi čustvo pieteta, da izvijestim slavnoj glavnoj skupštini, kako je neumoljiva smrt prošle godine izabrala sebi žrtve i iz sredine našega društva. Naš nezaboravni velezaslužni predsjednik Ivan Kukuljević Sakcinski, nadalje začasni član kanonik Florian Römer, jedan od najuvaženijih arkeologa novijeg doba, članovi utemeljitelji hrv.-slav.-dalm. ministar Koloman pl. Bedeković, te tajni savjetnik Mettel barun Ožegović i konačno pravi članovi, savjetnik Janko Jurković, Martin Bišćan, O. Andrija Bojanić i Ladislav Mikojević nenalaze se više među živimi. Slava im!

Na lies pokojnog našeg predsjednika položili smo u ime društva liep vienac, te je odbor korporativno prisustvovao sprovodu.

Unatoč spomenutim gubitkom napreduje naše društvo i brojevno i financijalno. Arkeološko društvo broji danas 34 začasna člana, 11 dopisujućih inostranih, 27 utemeljitelja i 218 pravih, dakle ukupno 289 članova i 69 povjerenika.

Društveni odbor držao je prošle godine samo dvie odborske sjednice, u kojih su se tekući društveni poslovi riešavali.

Od društvenog časopisa „Viestnik hrv. arkeolog. društva“, koj uredjuje naš neumorni g. podpredsjednik, izašla su prošle godine 4 svezka XI. tečaja s obširnim znanstvenim gradivom i mnogobrojnim slikami. Naš „Viestnik“ je danas središte naše starinarske književnosti, a u krugu njegovih suradnika sakupljeni su svi naši strukovnjaci i prijatelji arkeološke znanosti.

Arkeološko društvo stoji sada sa 149 inostranih znanstvenih društava i zavoda u savezu, od kojih je u zamjenu za „Viestnik“ primilo mnogobrojnih znamenitih knjiga i časopisa, koje se sada čuvaju u društvenoj knjižnici u arkeol. muzeju, gdje sada već tri ormara izpunjuju.

Društva, s kojima tekom godine 1889. stupismo u savez, jesu ova:

1. Magjarsko ethnološko društvo u Budimpešti;
2. Società Istriana d' Archeologia e Storia patria u Parenzu;
3. Vorarlberger Museum-Verein u Bregenzu;
4. Museal-Verein für Krain u Ljubljani;
5. Ministarstvo prosvjete na Cetinju;
6. Oberhessischer Verein für Lokalgeschichte u Giessenu i
7. Profesorsko društvo u Beogradu.

Podpredsjednik prisustvovao je prošle godine u ime društva hrvatskog antropološkog kongresu u Beču gdje je predložio bogatu sbirku predhistoričkih spomenika t. zv. Hallstädtske dobe, izkopanih u Prozoru kod Otočca i međunarodnomu antropološko-predhistoričkomu kongresu u Parizu; nadalje upravo tada izašao bjaše prvi svezak po njemu uređenog „Popisa arkeol. odjela narodnog muzeja“, a malo kasnije i drugi, koje će dozvolom visoke kralj. zemaljske vlade i naši začasni i utemeljitelji članovi te inostrana društva, s kojima u savezu stojimo, bezplatno dobiti.

U zadnjoj glavnoj skupštini odlučilo je naše društvo, po mogućnosti priteći u pomoć mladomu još „Starinarskomu društvu“ u Kninu, za sada sa svotom od 500 for., te je u tu svrhu izaslalo pododbor, koj je imao o tom predmetu viećati i shodno odrediti. Ovaj pododbor izdao je posebni poziv na narod, da tomu za poviest naše prošlosti velezasluznomu društvu u što većem broju pristupi. Poziv našao je odziva, te je mnogo odličnih rodoljuba pristupilo kninskomu društvu, što kao utemeljitelji, što kao prinosnici. Nadalje je ovaj pododbor zaključio, kninskomu starinarskomu društvu davati godišnje kamate zaklade za spomenik na grobničkom polju, kojom zakladom naše društvo upravlja, te koja sada iznaša 1795 for.

Kninsko starinarsko društvo izabralo je u svojoj nedavno održavanoj glavnoj skupštini naš „Viestnik“ svojim društvenim organom, te će sada sve važnije viesti o iztraživanjih u Kninu u našem časopisu priobćene biti. Što se tiče novčanog stanja arkeol. društva, o tom će g. blagajnik Jeličić svoje izvješće podnijeti, a ja završujući zahvaljujem se gg. članovom na dosadanjem povjerenju, te molim slavnu glavnu skupštinu, da bi izvoljela ovo kratko izvješće na znanje uzeti.

Iz izvještaja blagajnikova vadimo ove brojeve:

Imovina društva bila je koncem god. 1889.: 4925 for. u novčanih papirih i 1667 for. 14 novč. u uložnicah, dakle ukupno 6592 for. 14 n. Ova imovina dieli se: 1. u zakladu za spomenik na grobničkom polju 1795 for. 25 novč.; 2. u zakladu za izdavanje spomenika iz god. 1848: 425 for. 50 novč.; 3. utemeljiteljnu zakladu od 564 for. 80 novč. i 4. imovina društva od 3806 for. 59 novč. — Svota izdataka god. 1889. bila je 768 for. 66 novč.

Po tom se je prešlo na izbor novog odbora. U odbor izabrana su gg. prof. S. *Ljubić*, Ivan *Tkalčić*, dr. Ivan pl. *Bojničić*, prof. M. *Šrepel*, prof. S. *Brusina*, dr. Drag. *Čech*, Franjo *Seć*, Ljudevit *Ivkanec* i Franjo *Čegetek*. — Revizori računa: Mijo *Vrbanić* i F. *Crnadak*. — Začasnim članovi imenovani su prof. *Leger* u Parizu, John *Evans* u Londonu i dr. *Helbig* u Rimu; a dopisujućim članom P. *Strobel* u Parmi.

Dr. Josip Prelec, kr. kot. liečnik u Zlataru — umrie 24. veljače u Zlataru. Rodom je bio istarski Hrvat; dovršio nauke u Beču veoma dobro, te je i slovio kao izvrstan liečnik. Pogreb mu bjaše sjajan, a to kaže jasno, da je veoma obljubljen bio. Ovako naše novine, a mi dodajemo, da je smrt ovoga plemenita domorodca i golema nesreća za naš arkeol. muzej. Iz njegove ruke potiče veći dio muzealne sbirke iz kamene dobe, kao što potvrđuje i prva knjiga muzeal. popisa. On je riedkom marljivosti pobirao sam i po kućah i po gorah takove predmete i ne

malim troškom nabavljao, te veledušno slao u dar istomu muzeju. Laka mu zemljica a pamet viečna!

Dioklija u Crnoj Gori. — U jednom brzojavu od 11. ožujka t. g. iz Petrograda veli se: „kod izkopa blizu Podgorice potaknutih po knezu Nikoli pod vodstvom ruskoga spisatelja Kovnickoga, našli su basiliku i zidine rimskoga grada Diocle, rodnoga mjesta Dioklecijana, sa mnogim važnim napisima“. Mi smo još u Viestniku od god. 1884, str. 33—43 na dugo opisali dukljanske starine i uputili o dalnjem radu na onom klasičkom tlu.

Bullettino di archeologia e storia dalmata. Anno XII. 1889.
 — **N. 7.** — 1. Iscrizioni inedite. — 2. Natpisi iz srednjeg vieka u crkvi Gospe Zvonika u Spljetu. — 3. La famiglia Foxia o Fozza. — 4. Serie dei reggitori di Spalato (1398—1401). — **N. 8.** — 1. Iscrizioni inedite. — 2. Osservazioni ad alcune iscrizioni edite. — 3. Le gemme del museo di Spalato. — 4. Natpis iz mletačke dobe. — 5. Albero genealogico della famiglia Foxia. — 6. Cronaca Narentana. — 7. Serie dei reggitori di Spalato (1402). — **N. 9.** — 1. Iscrizioni inedite. — 2. Iscrizioni d' epoca veneziana. — 3. Nadpisi iz mletačkog doba. — 4. Le gemme del museo di Spalato. — 5. Cronaca Narentana. — 6. Castel Stafleo. — 7. Serie dei reggitori di Spalato (1402). — **N. 10.** — 1. Iscrizioni inedite. — 2. Le gemme del museo di Spalato. — 3. Documenti sulla famiglia de Bufalis di Traù. — 4. Serie dei reggitori di Spalato (1403). — **N. 11.** — 1. Iscrizioni inedite. — 2. Le gemme del museo di Spalato. — 3. La famiglia Foxia o Fozza. — 4. Documenti sulla famiglia de Bufalis di Traù. — 5. Zamitak na opazke o Fra Ivanu Kačiću. — **N. 12.** — 1. Iscrizioni inedite. — 2. Nadpisi iz dobe hrvatske dinastije. — 3. Le gemme del museo di Spalato. — 4. Descrizione delle lucerne fittili. — 5. Nomina domorum nobilium Jadrae a 1283. — 6. Il monastero e la chiesa dei Ss. Cosmo e Damiano sull' isola di Pasmano. — 7. Serie dei reggitori di Spalato. — 8. Elenco degli oggetti d' arte acquistati nell' a. 1889 dall' i. r. museo arch. di Spalato. — 9. Indice del Bullettino dell' a. 1889.

Старинар. Година VI. 1889. — **Бр 2.** — 1. О кучајнским манастирима по записима. Од И. Руварца, стр. 33. — 2. Неки стари градови и њихове околине у краљевини Србији. Од Ј. Мишковића, стр. 45. — 3. Примједбе на „Биљешке о неким старинама у граду Корчулу“. Од Франа Радича, стр. 53. — 4. Средовјечни натпис у Далмацији. Од В. В. Вукасовића. — 5. Латински натпис на цркви у Грацу (у Херцеговини). Од В. В. Вукасовића, стр. 61. — 6. Допис. Из Каменице. Од Ст. Радича, стр. 62. — 7. Разне вести. Од М. В., стр. 64. — Са три литографисане таблице. — **Бр. 3.** — 1. Везени епитрахил од г. 1528. Од М. Валтровића. — 2. Стара црква у Штрпцима. Од М. Ристича и М. Валтровића. — 3. Сребрна чаша. Саплак. Од М. Валтровића. — 4. Спалиште на Бањачком брду. Од М. Ружицкића и М. Валтровића. — 5. Геме у београдском музеју. Од М. Валтровића. — 5. Разне вести. Од М. В.

GLASNIK

starinarskoga društva u Kninu.

**Bilježke kroz starinarske izkopine u Kninskoj
okolici od god. 1885—1890.**

Divno prodolje, što ga iznosi s iztoka brdo Svilaja i Kozjak, sa sjevera Plešivica, Ilica i Orlovača, sa zapada Ljubač i Promina a s juga Moseć, i natapaju ga, poput na ljudskom tielu rastrakanih guštera bujne rjeke i riečice: Iz Svilaje Čikola, iz Kozjaka Kosovčica, iz Dinare Krka, iz Plešivice Orašnica, iz Ilice Mračaj, iz Kamenice Butižnica, a Radiljevac iz Orlovače, srđce je starohrvatske Tenenske županije.

Napominjati, da se sa istočne strane jednom podizao *Municipium Magnum* oko Kljaka i Kadine glavice, sa sjeverne u današnjoj Strmici *Stridonium*, sa zapadne iza Milekina brda *Pazinum, Burnum*, a s podnevene izpod Tepljuha *Promona* koliko god nezasjeca u naše pitanje, toliko nebi mogli do pripomenuti, što se toliko puta zadnjih godina tamo amo nahrivalo; ko što i opredieljenje mejaša Tenenske županije, nespada u predmet naš, koji je veće starinsko nego povjestničko promatranje, smejašeno na onaj samo prediel, koga u davnijoj dobi označivaše obćenitim imenom Polje — Campus, a u novijoj odsjekoše s podneva do Klanca Petrovu, do Krke Kosovu, do Golubića Kninskopolju, inčije Brda ili Vrhpolje.

U obće ove naše bilježke neće biti strogo kakva strukovna pouka, koja ovdje nebi bila na svomu pravomu mjestu; dok je jur jugoslavenska akademija sa prvim svezkom „*Hrvatski Spomenici*“, boljim pravcem pitanje napatila. Samo će se ovdje istaknuti ono, što se od početka mara oko hrvatskih starina opazilo, dok su pojedinci na svoju ruku izkopine izvodili, bilo ono što je Kninsko starinarsko društvo kasnije proizvelo, a svaka u spomenutoj raspravi nije spomenuto ili što nehотиčno nadodato.

Dok smjeramo neki mali dnevnik naših izkopina javnosti predati, neće biti suvišnim, ako ko temelj tomu vjerno istaknemo početak, kako se došlo do hrvatskih starina, na komu će se lako kasnije moći nadovezati kratka povjest Kninskoga starinarskoga društva, koja će opet na svoje vrieme imati neku važnost.

Kao daljni povod, koji moćno je uplivao, da se je došlo do hrvatskih izkopina, može se iztaknuti od nazad desetak godina razno pitanje o zadužbinam hrvatskih kraljeva u Solinskomu¹⁾ i Kninskomu²⁾ polju i živi hvapaj riedkih rodoljuba, da se što na ovomu znanstvu tegu poduzme.

Bliži i glavni povod, što su se te želje u djelo stavile, jest odlučito zauzimanje oko hrvatskih starina franovaca pres. odkupitelja u Kninu.

Odmah kako se počelo razvlašćivati zemljište za željezničku prugu Siverić-Knin i s nadležne strane izjavljeno, da ta pruga neodklonjivo mora

¹⁾ Vjestnik god. 1883, br. 1, str. 13 — god. 1884, br. 2, str. 43. — Kat. Dalmacija, god. 1882.

²⁾ Vjestnik god. 1883, br. 2, str. 52. — Koledar Matice Dalmatinske god. 1875.

presjedi franovačko zemljište na Kapitolu, tadanje samostansko starešinstvo, uz druge uvjete, pod koje se to zemljište imalo ustupiti, odlučito je iztaklo sa dopisom 9. ožujka 1884, br. 17. na c. k. vladina povjerenika svoje pravo na sve starine, što bi se tu kroz željezničku radju slučajno našle.

Na taj zahtjev vis. ministarstvo u Beču uz neke uvjete o sačuvanju tih starina, iznimno je privoljelo sa odpisom 28. listopada 1885, br. 101. Usled čega godinu i više iza kako to zemljište bi ustupljeno, zaveden je izmed c. k. vladina povjerenika i samostanskoga starešinstva zakoniti o tomu sudbeni ugovor dne 23. kolovoza 1886, i IX točka glasi:

IX. „*Ustanovljuje se medju prodaoem i kupcem, da starine, što bi se mogle naći u prodatomu zemljištu, ostanu u vlasništvu samostana Sv. Ante u Kninu, i to uz uvjet, da bude učenjacima a ponaosob odredjenicima središnjega povjereništva za umjetne i povjestne spomenike, sa strane samostana u svako doba dopušćeno znanstveno pregledanje tih starina, pa uz daljnji uvjet, da te starine budu za uvijek sačuvane u samostanu, a nitkomu prodane il drugčije ustupljene*“.

Prija nego je na groblju Kaptola željeznička radja započeti, pošto su tu seljani istoimenog sela, Ljubca i Podkonja, svoje mrtvace pokopavali, trebalo je sa prodanoga diela groblja prenieti mrtvačke ostanke na priostavši dio. Nagadjalo se, da pri otvaranju tih grobova, moglo bi se namjeriti na kakve starine, zato otac Marun kao tadanji župnik pohvalnom namjerom, da što važna starinskoga nebi postradalo ili neopaženo prošlo, pod svoju odgovornost i pod isključivim nazorom zauzeo se teška posla, grobove pootvarati i ostanke prenieti¹⁾. Taj prenos obavljen je dne 18, 19, 20, 21, 22 studenoga 1885, a da se ništa važna nije opazilo; nego se samo konstatiralo, da su grobovi i mrtvaci većinom od nazad 150—200 godina. Istom prigodom iz znatiželjnosti otvoren je na sjevernem kraju groblja jedan važan ozidani grob, koji sada izgleda na sred bazilike u srednjem brodu i tik njega jedan liepo izradjeni rimski podstavak pod pilonom. Na ovo potonje u opisu odnosne bazilike navratiti ćemo se. Nekako u isto doba započele su željezničke radje izmed Drniša i Knina u Klanecu izpod Petrovca, gdje se takodjer nagadjalo, da bi se što hrvatskoga moglo naći. Rodoljubi u Kninu, pošto do tad nitko nije na um uzeo slučajne hrvatske iskopine, zarekli se u koliko im okolovštine budu dopuštale nadzirati te radje. Upravo jednoga četvrtka istoga mjeseca Ot. Marun, koji je u svim ovim podhvatim glavnu ulogu vodio, i vjerni mu subornik Dujam Dolić ravnaajući učitelj u Kninu, pok. Mate Šare učitelj u Kninskopolju i gosp. Marko Žeravica odvezoše se na mjesto tih radja, da vide nije li se što starinarskoga našlo. Baš taj dan radnici otvorili su četiri-pet rimskih grobova, koje su mahom i razrušili, i našli dva rimska nadpisa, a jedan ulomak sa slovima D(iis) M(manibus) radnici iz jogunluka mašklinom nazubali, da se jedva ta slova mogla nazriti. Okolovština izloženih nadpisa i oštećenih slova, i što je Klanac daleko od Knina, a nitko iz bliza ne nadzirao radnike prama slučajnim starinam, silno jih zabrinila, zato što bi se moglo jednako i sa hrvatskim događjati, da su sustopice tu večer pisali nekoliko redaka u „Narod. L.“ odnosno na uništivanje starina u Klanecu.

¹⁾ Sudbeni ugovor 26/8. 1885, br. 88.

Takodjer zastupniku Jurju Biankinu posebice slučaj su opisali i preporučili, da bi u prvoj sjednici u saboru, koji na okupu bio, upravio na vladina povjerenika upit o zanemarenju nadgledanja tih starina i stavio predlog, kako bi se obezbjedile slučajne hrvatske iskopine. Zastupnik Biankini onom ozbiljnošću, kojom podupire sve ono što se tiče hrvatskoga naroda, u saborskoj sjednici dne 30. studenoga 1885 upravio je sljedeći predlog: „Visoki sabore! Čast mi je predložiti sljedeći zaključak:

„Umoljava se Vlada N. V. da izvoli naprešno zauzeti se, nek bude određena sposobna osoba za nadziranje željezničkih radnika koji sada dubu na Klancu povrh Drniša, eda ih uputi, da pomljivo sabiraju i nipošto ne uništavaju izkopine o hrvatskoj prošlosti ove zemlje, kojih riek bi da se je ondje izobilja počelo nalaziti“¹⁾.

U sjednici dne 3. prosinca taj predlog pokriepio je liepim i vatrenim govorom, koga rad važnih podataka prema našem podhvat u cielosti ovdje prenosimo: „Visoki sabore! Važnost predloženoga zaključka već je po sebi jasna; pa baš nebi ni trebalo, da ga ja zagovaram pred ovako svjestnim zastupnicim naroda, kojima je dobro poznata slavna prošlost ove mile naše otačbine, i koji se svakom prigodom staraju za njezinu čast i napredak. Ipak, pošto to parlamentarni običaj zahtieva, reći ću samo malo rieči na veću bistrinu predmeta, o kojim nam je zaključiti

Častna gospodo zastupnici! Vami je dobro poznato, da po mienju uvaženih povjestničara, osim klasične Grčke i Italije, do ove naše mučeničke zemlje u Evropi teško ima druge, na kojoj se bučni valovi narodnih seoba i provala više susretaše i boriše; vami je poznato da nema igdje drugog predjela, gdje varvarska osvajačka ruka, i neumoljivi zub vremena razoriše i zakopaše više monumentalnih gradova i slavnih spomenika; vami je poznato, da nema domovine do naše, gdje se je zapamtio više slave i junaštva, i gdje se više krvi prolilo — žalibože često utaman.

Na ruševinam prastarih ilirskih gradova i grčkih kolonija, svjetski osvojitelj Rim zapali ovdje zublju svoje latinske prosvjete, podigne veličanstvene sgradje, snimivši njim divne uzorke sa Foruma i sa Capitoliuma, prokrči tvrde pute našoj trgovini na sve strane čak do onda daleke Pannonije i Moesije. Ali užasni vihor, što podigoše potla divlji Gothi, Hunni, Avari i drugi varvari, mahom slomiše krila doisto blagotvornom rimskom orlu, i opet ova liepa naša zemlja osta pusta i podušena u grobu svojih veličanstvenih ruševina.

Ele joj to žalostno stanje nebi na dugo dosudjeno! Dolazkom našeg naroda na južne strane, žarko sunce prosvete opet ju brzo stane grijati, Osobito za sretnih doba hrvatske narodne dinasjije, pa i kasnije sve dok krvavo tursko kopito nestane klopotati pred našim vratim, porušeni rimski ostanci opet nam se dielom podigoše, i mi se onda dovinismo do već nevidjene slobode i blagostanja. Blaga i pitoma ćud naših praotaca, uvijek priljubiva zapadnoj prosvjeti, ne samo popravi, ko što se bolje moglo, veličanstvene rimske ruševine, stare i jake državne ceste, divne svakovrstne sgradje, hramove, kupališta, kazališta, nego nam i novih spomenika podigne. Nebilo onda ubava predjela u zemlji ovoj, nebilo brežuljka uznosita,

¹⁾ Saborako izvješće god. 1885, str. 75.

na kom nenikli novi gradići, kulišta, sjajni dvori, omiljelo boravište kraljeva naše krvi, banova, plemića, velikaša hrvatskih svake ruke i staleža.

U ovom sretnom periodu naše domaće povjesti, ko što i pri svim ostalim sгодam i nesгодam naroda našega od najstariji do najnoviji doba, grad Knin i ono njegovo divno područje do Drniša, kud se sada probija željezni put, neprestance igra jednu od prvih uloga. I doisto, povjest nam kaže, da hrvatski kraljevi učiniše Knin jednom od svojih omiljenijih priestolnica, gdje podigoše svoje kraljevske palače, kao što su njim bile one u Ninu, u Kaštelanskom Bihaću, u Biogradu, u Splitu i t. d. Petar Krešimir Veliki (1050—1074), taj najslavniji hrvatski kralj naše domaće krvi premda mu se je oblast prostirala od mora do Drine i Dunava, po slavenskom dielu Štajerske, po južnoj Kranjskoj i po Istri, te je imao na obir kraljevskih dvorova, ipak je najviše volio boraviti u našem Kninu. On dapače utemelji i biskupiju Kninsku, toli glasovitu u našoj povjesti, a imenova Kninskoga biskupa svojim kancelarom (aulae regiae cancellarius) što bi po današnjim diplomatskim pojmovim odgovaralo činu ministra vanjskih posala.

I doista biskup Kninski znao je mudro voditi politiku neodvisne države hrvatske, pa bi odlikovan naslovom palatina i prozvan *χρῆσικον* biskupom hrvatskim. Kaptol i biskupija Kninska bijahu čuvarice kraljevskog pečata i narodnog arkiva. U Knin su dolazili banovi i župani hrvatski na godove i saborove, pa i sami velikaši na strogi kraljev sud. Ali u povjesti našoj nije manje važan ni Kninski okoliš. Kraljski dvori u Petrovcu, u polju Petrovu, bili su tako prostrani, tako umjetnički i bogato sagrađeni, da kad čitaš njihov opis, čini ti se da čitaš nešto o Lidijskom Krezu, o Dariju, o Serzu, ili o kojem drugom mogućniku razkošnih perzijanskih dvora. Po jednoj staroj kronici hrvatskoj, oni dvorovi zapamtise jednom šest hiljada gosta, koje je svekolike kralj Zvonimir više dana gostio, pošto nego u crkvi k svetomu Ivanu u Badanj po dnu Petrova polja oplakaše kosti prvi hrvatskih mučenika na Obre nevjernike.

Po običaju svih ondašnjih vladara, koji, košto veli učeni Montalembert, kroz hiljadu godina uticahu se molitvam samostanaca, i Petar Krešimir kroz svoje slavno kraljevanje podigne dosta crkava i samostana, u kojim svećenici glagoljaši, hrvatskom riečju moljahu se Bogu za nje i za njegove predšastnike. I ovaj isti grad Zadar, u kojem mi sada viećamo, harnošću ina spominjati velikoga Petra Krešimira. On ne samo dađe pomoć Zadranom, da se otesu lukavoga tudjinca Mlečića, nego i velikim zadužbinam obogati samostane Zadarske S. Krševana i S. Marije. Ali je karakteristično za predmet, o kojem nam je danas zaključiti, da Petar Krešimir Veliki, uz ostale crkve, sagrađi jednu na slavu svog odvjetnika S. Petra u Klancu vrh Drniša, i to baš ondje, gdje danas 250 radnika kopa zemljište, da svede dalmatinsku željeznicu do Knina, i gdje se pram Petrovcu dieli Kosovo od Petrovopolja.

Častna gospodo zastupnici! Ovi razpršeni, ali temeljiti povjestni podatci, već vas mogu uvjeriti o shodnosti i potrebi zaključka, koji sam predložio.

Koliko pak blaga osta još zakopano u onom predjelu, kad nakon domaćih kraljeva, slavni Nelepići utvrdiše u Kninu svoje banovanje; kad

Vladislava udovica, ta hrvatska Amazonka, stane prkositi sa nepredobitnog Knina i banim i kraljijm; kad boreć se proti Turčinu, vojvoda Marčinko ostavi kod Knina spomenik junačkih skakala; kad se hrvatski konjanici od Knina spremahu na obranu častnog krsta; kad napokon godine 1648 *Tininium Venetis desertum, praefactus Bosniae refecit et novis operibus munitionibusque sepsit* — koliko se je, velim, pokopalo narodnoga blaga, kroz sve te puste krvave agode i nesgode — nije mi lahko potanko kazati, da nestavim na kušnju pozornost, koju mi blagohotno kazujete.

Stalno je gospodo, da je ona okolica na blizu i na daleko, prepuna svakog povjestnoga blaga i slavnihi uspomena, duboko zasjecajućih u život i najmilija čustva našega naroda; a to vam već kažu i izkopine, koje do sad dodjoše na vidjelo, i o kojim su se jur bavile domaće novine¹⁾

Častna gospodo zastupnici! Vi nećete nikako dopustiti, da poštena, al teška i nesviestna ruka željezničkih radnika nemilo prodje danas preko onog zemljišta posvećena su toliko milih uspomena, i da starim lagumom il novom dinamitom za uvijek razplini i zadnje ostanke naših pradjedovskih spomenika, koje je brižna mati priroda sjetno neveselo sakrila u svoje krilo, da njim barem dielomice, pred jadnim potomcim spasi milu uspomenu usprkos divljoj osvajačkoj sili. Ne, mi nećemo, mi nemožemo dopustiti, da se to sbude u ovoj uvijek slavnoj našoj zemlji u XIX vieku, kad je arkeologija podignuta na visine prave znanosti, i kad narodi napredni znatnih svota troše, da iztražuju ne samo svoje povjestničke spomenike nego i one dalekih azijatskih naroda. I tim više, mi to nećemo dopustiti, što se znameniti i valjda najljepši dio naše narodne prošlosti nerazriešivo veže sa onim opustošenim predjelom, i što nas prošlost mora učiti, kako se stiče slavna budućnost.

Častna gospodo zastupnici! U ime ljubavi, koja nas sve tvrdo veže ovoj hrvatskoj zemlji, u ime nježnog pieteta prama slavnim i junačkim našim predjim, u ime štovanja prama znanosti i prosvjeti, molim vas da svi, bez razlike političkih nuanca primite jednoglasno predloženi zaključak²⁾.

Predlog iza žihvane rasprave bi prihvaćen, i sustopice strukovnjaci odposlani na lice mjesta, da razvide što se do tada učinilo, i za unapred napatke dadu.

Dok se tako oprezno dalo povoda, da se o hrvatskim starinam u saboru raspravlja, dotle isti rodoljubi svrnuli su pozornost i na najbogatiji rudnik hrvatskih starina na Kosovu u sadanjemu selu Biskupiji, kuda željeznica neimala posla. Tamo postoji veliko starohrvatsko groblje sa ogromnim nadgrobniim pločama, obsežno preko 8.000□ metara, gdje i danas rimok. seljani Biskupije i Polače svoje mrtvace pokopavaju. Suprotive, što je groblje neozidano, na njemu seljani obiju vjeroispovjesti obikli pasti blago; tu seoski progon, svetost grobova, presude ako se u grobove krene o krupi i zloj godini, neizvjestnost o pravu posjeda, a najveća zaprieka u Kninskomu Obćinskomu Upraviteljestvu, nadahnutomu skroz srbskim čustvim, razjarenost i trvenje jednoga te istoga naroda kroz srbsku i hrvatsku stranku

¹⁾ Odnosi se na ono što su spomenuti rodoljubi u novinam pisali.

²⁾ Saborsko izvješće god. 1884, str. 98.

i dvie vjere, još prije deset godina osujetilo namjeru prvašnjega Kninskoga župnika ot. Klarića kopati tu starine, pa to sada izvjestnim bilo i te rodoljube ovlastilo, da se za to posluže poštenim doskočicama.

Župnik ot. Marun proturio kroz jednovjernike toga sela, da treba groblje obzidati, a i bila od toga nužda, okititi ga stablim, sagraditi malu crkvicu; oprostio seljanim godišnji bir, predobio jih da su svojski odredili spravlјati potrebito kamenje za zgradu, a sam prama svojem i sudrugova glavnom cilju, nadzirao i upravljao radjom. Ta radja dne 7. siečnja 1886 započela na sred groblja, gdi se najbolja prilika prikazivala, i odmah se pokazali zidovi. Taj dan i sutra dan odkrio se dio srednjega broda velike bazilike, preuđesene u kasnijoj dobi za seosku crkvicu, i izvaljeno bi liepih ornamentalnih i epigrafičnih komada.

Ovaj pokušaj u Biskupiji smatramo početkom ozbiljnijega djelovanja o hrvatskim starinam.

Odmah isti dan ot. Marun opet upravlja pismo na zastupnika Biankinia, nebi li se kako namaklo sredstava, da se započeta radja prosliedi. Nu pošto sabor bio zatvoren, nakloniti namjestnik Jovanović malo prvlje naglo umro, Biankini to pismo nešto preinačeno u formi dopisa objelodanio u „N. L.“ (od 18. siečnja 1886, br. 4) i tako vjest o otkriću hrvatskih starina u Biskupiji javnosti bi predana.

Malo dana kasnije u Splitskom „Bullettino“¹⁾ veleučeni don Frano Bulić u članku „*Promina*“ ističe povjestničke crtice o Kninu, opisiva rimske starine, što su zadnjega mjeseca studenoga u Klancu našaste, ističe i on nadu, pošto dok je članak pisao nije mu bilo poznato što se u Biskupiji proizvelo, da će se tekom željezničkih radja naići i na hrvatske starine.

Jedan istisak toga broja šalje na poklon Kninskom župniku i popraća ga sljedećim listićem:

„Mного Poštovani Gospodine!

26/1. 86.

Čujem i čitam, da se je nješto u okolici Knina izkopalo starinskoga. Bili Vas mogao zamoliti, da me ob ovomu obaviestite, te ako Vam nije trudno da se ob ovomu sporazumite sa Dom Montom?

Odličnim štovanjem Vaš

Fr. Bulić“.

Kasnije mjesec dana na molbe Kninskoga župnika u društvu prof. Rutara za prvi put obašao iskopine u Biskupiji, zavratio se u Knin i tu u franovačkom samostanu međ nekoliko rodoljuba poveo rieč o ozbiljnom zauzeću za hrvatske sistematične iskopine; što tek poslie godine i pol, dne 3. srpnja 1887 ostvarilo se ustanovljenjem Kninskoga starinarskoga društva. Sa ovim prvim oblazkom veleučeni Bulić započimlje razvijati svoju riedku brigu oko hrvatskih starina, koju jednakim marom sve do danas nastavlja, da je za društvo stekao neprocienljivih zasluga.

Treba spomenuti kako arkeologični Vjestnik u Zagrebu (god. 1886, br. 3, str. 78) kroz pero svoga povjerenika m. p. Ot. Stjepana Zlatovića, koji se često amo zalicao i naputke davao, redovito počeo kroz razne članke i dopise zagovarati hrvatske starine. Isto tako njegov slavni urednik, tajno

¹⁾ Bullettino br. 1, str. 12.

i javno, ozbiljno je ovaj podhvat podupirao. Da nebijaše tako moćnih podupiratelja, osobito veleuč. Bulića, nebi se ni iz daleka ovakova sjajna uspjeha postiglo.

Predugo bi bilo spominjati razne sgođe i nesgođe, koje od prvoga pokušaja u Biskupiji do ustanovljenja Kninskoga starinarskoga društva predusrelo se. Nešto toga crtajući rad oko tih starina, uzgredno spomenuti će se, a podatci za daljnu porabu čuvani su kod društvenoga upraviteljstva.

Priglasiv glavnije crtice, iz kojih da se razabratu izmogne, koje sgođe hrvatske starine na svjetlost potiskoše, brže da se vratimo na naš glavni predmet opisivanja iskopina onim kronologičnim redom, kako su započimane, i nastavljamo ob onima na groblju u Biskupiji.

Ovo groblje leži na jednoj od onih čestih glavica, koje ravno Kosovo ližuć oko Kozjaka i lagano uzdižuć se uz malu Polaču pretvara današnji položaj sela Biskupije u vrlo riedku prirodnu liepotu naše trojednice. Posuto je ogromnim nadgrobnim pločama, sa raznim običajnim na stećcim urezanim znakovima: svakovrstni krstovi, mačevi, štitovi, polumjeseci i šestotračne zvijezde i t. d. Okolno pučanstvo nazivlje ga imenom velike porodice, što nešto više od nazad dva vieka oko njega se iz Bosne naselila, grobljem Vidovića, inčije, rad ruševina starinske crkve, „Crkvinom“. Starinske ruševine, koje tomu groblju daju riedku znamenitost, bezdvojbeno istom zadnjega stoljeća sasma u zemlju utonuše, te prije našega pokušaja spoljašni pogled samo ti je predstavljao glavicu posijanu nadgrobnim pločama. Na te u utrobi zemlje sakrivene ruševine napućivali su nas mrtvački upisnici rimokat. župe u Kninu sa *clausolom*: „*sepultus . . . super uno colle ubi multa monumenta videntur . . . reperiuntur . . .*“ . . . „*Die 8 januarii 1696. Marcus Martinčić Valacus, sepultusque est sup. uno colle ubi multa monumenta reperiuntur . . .*“ — „*Die 15 novembris 1696, Laurentius Bulich valacus obiit, sepultus est supra uno colle, ubi multa monumenta reperiuntur . . .*“ — „*. . . Die 16 februarii 1697. Agnes uxor . . . Marcinka (iz porodice glasovitog Kninskog bana Marčinka) Valaca sepulta est supra uno colle, ubi multa corpora (sic) reperiuntur . . .*“ — „*Die 15 aprilis 1701, Margarita Thadijeh sepultaque est supra uno colle, ubi multa monumenta videntur . . . 1714.*“ „*Joannes Vidović sepultus est in cemeterio S. Lucae extra urbem. Iste godine: „Magdalena Rudelić . . . in ecclesia episcopali extra urbem“ — 1718, „Perina Vidović . . . in cemeterio di Sant. Luca in Cossovo.“ — 1780, . . . in cemeterio Sant. Lucae Biskupija“ . . . 1802 . . . „inter mura antique ecclesiae destructae rure Biskupia“.*

Pošto posegomo za ovim navodim, treba da nešto obširnije napomenemo ob ovim upisnicim. Prvi svezak nosi naslov: „*Liber Baptizatorum, Cognugatorum et Defunctorum Patris Bonaventurae Caput: Album, id est Biloglav Sicensis, Ordinis Minorum S. Patris Francisci De Observantia Provinciae Bosnae Argentinae, Parochi Multarum Diaecesum*“. Upisnik sastoji od 44 lista i siže od god. 1679—10/4 1710. Spominju se župe: *parochus de Zmino — de Scardona, — de Velim — S. Marci de suburbio Maris* (Šibenički Dolac) — *S. Crucis de suburbio Maris* (valjda u istomu mjestu) — *de Perušić — S. Georgii in Ogorje*

— *Cimiterio de Zelovo* — *Cimiterio de Vrba in Zagorje* — *Ecclesia S. Michaelis de Bidnich* — *Ecclesia S. Mariae Angelorum de Znimo* — *Ecclesia S. Mathei Apostoli de Potravnicije*. — *In loco de Visoka* — *Sepultus est in Milesina* — *Ecclesia S. Georgii de Brštanovo* — *Cimiterio de Clisevo* (valjda Skradinsko) — *Ecclesia S. Francisci Scardone* — *Ecclesia de Bichine* (kod Skradina) — *Ecclesia S. Hieronimi* (u istomu Skradinu) — *Ecclesia fratrum minorum de Visovac* — *Ecclesia S. Mariae de Perušich* — *Cimiterio S. Martini* (valjda u Lepurih kod Benkovca. (Važno mjesto sa hrvatskih starina) *Cimiterio S. Spiritus de Podgradje* (Asseria, važno mjesto sa liburničkih, rimskih i hrvatskih starina) — *Ecclesia S. Michaelis de Popović* (kod Benkovca) — *Ecclesia S. Elenae in Rodaljice* — *In Cimiterio S. Petri in Sarbschi Klanaz* (pod Petrovcem kod Drniša) — *Ecclesia S. Martini in Cosulovaz* (kod Benkovca). Sad počimlju ubikacije oko Knina.

In loco q. d. Capitulum — *In cimiterio S. Hieronymi*¹⁾ — *In cimiterio S. Sofiae extra civitatem*²⁾ — *In cimiterio S. Anasiae in Campo Thiniensi*³⁾ — *Ecclesia Parochialis S. Hieronymi arcis Thinae*. Die 15 novembris 1709 . . . sepultus est in ecclesia Capitulari — *Ecclesia S. Antonii Fratrum minorum* — *Ecclesia S. Josephi hujus diocesis* (upravo u Kninu) — *In ecclesia Capituli Thiniensis*⁴⁾.

Svezak II, pošto mu nekoliko listova propalo, započimlje 29. travnja 1689—16 kolovoza 1701, i spominje; „*In cimiterio extra portam Laurentanam*⁴⁾ — *In cimiterio parochialis ecclesiae* — *Cimiterio ecclesiae parochialis S. Hieronymi* — Marcus F. Nicolai q. Marich Morlacus . . . sep. est in campo supra uno colle, ubi ceteri Morlachi sepeliuntur penes civitatem (valjda kod S. Jakova u Vrhpolju inčije na Brdih) — . . . fuit sepultus extra portam Molinam⁵⁾.

Svezak III od god. 1704—1709. I u ovom upisniku spominje se župnik Biloglav, i uporablja ove clausole: „*In ecclesia Capitulari de Knin* — *In cimiterio in medio Campi*⁶⁾).

Svezak IV od god. 1710—1711, u komu nalazimo jedno novo do sad nespomenuto groblje: „*In cemeterio dello Campo Sancto ex Ponte*⁷⁾).

Svezak V od g. 1712—1721 „*Ecclesia S. Antonii fratrum minorum* — *Ecclesia S. Hieronymi Thinae* — *In cimiterio Militari* — Joannes Vidović in cimiterio *S. Lucae extra urbem*. — Magdalena Rudelich sepulta est in *ecclesia episcopali extra urbem* (župnik je bio ot. Ilija Ecimović) — *In cimiterio solito*⁸⁾ — Die 17 Julii 1716. Tomma Proceri (?) annorum 60, munitus S. S. Sacramentis obdormivit in Dno. et

1) Pod tvrđjavom oko Fumiševe kuće.

2) Nepoznat položaj.

3) Položaj nepoznat.

4) Vojničko groblje sv. Spasa.

5) Pred varošom nekako oko fratarskih bašća.

6) Sv. Jakov.

7) Položaj nepoznat.

8) Župničko sv. Jerolima pod tvrđjavom.

sep. fuit in ecclesia *Beatae Mariae Virginis* per me Laurentium Laurentic Vice Curatum“.

Svezak VI od god. 1721—1723 „Sepultus extra portam molinam“ — „... et exequiatus in ecclesia confratrum animarum purgatorii Thinae“¹⁾ — „... corpus ejus extra portam Lorianam prope arcem civit. Tinae sepultum est — In ecclesia *Bonae Mortis*“²⁾ — „Jacoba uxor Simeonis Marich... et sepulta fuit in *cemeterio in Campo Thinae*“. Upisnici od god. 1723—1779 nenahode se.

Svezak VII od god. 1779—1803. „In cemeterio prorsus flumen Kerca extra pontem majorem“ — „In ecclesia *S. Annae Cossovo*“ — „In cemeterio *S. Lucae Biscupia*“ — „In cimiterio Capituli“ — „Ecclesia *S. Josephi*“ — 22 aprilis 1802 — Franciscus Vidović ex rure Biscupia... cujus cadaver tumulatum fuit inter mura antique ecclesiae jam destructae in eodem rure“ — „Intra mura antiquae ecclesiae jam destructae in Capitulo“ — „... In cemeterio *S. Catharina extra urbem*“³⁾. Daljnje navode kasnijih doba cienimo za naše pitanje suvišnim.

(Nastaviti će se).

Od upraviteljstva
Kninskoga starinarskoga društva.

Redovito tromjesečno izvješće Kninskoga starinarskoga društva.

Oglašena radja kosturnica na rimokatoličkomu groblju u Biskupiji i na Kaptolu dogotovljena je. Tu će se pohraniti sve ljudske kosti do sada izkopane, i koje bi se u naprieda izkopale.

Nešto se kopalo oko bazilike na groblju u Biskupiji, i to veće ispravljalo se prve nedoskočice nego što obsežnijega poduzimalo. Načeto je raskapanje sa istočne strane bazilike, i našast je jedan ulomak *transene*, koji s jednoga lica ima samo urezano stegno neke kimerične životinje, a s drugog uz istu sliku još i nekoliko slova. Slova su u dva pravca u kut okrenuta, i proistječu iz iste dobe ko i svi ostali odnosni nadpisi: Jednim pravcem glase: IEO, a drugim LVH.

VM

... MI ...

Suviše našasta je jedna od najvećih naušnica u srebru pozlaćena. Teži 20 c. gr. Takodjer i jedan zlatni prsten, sa izvezenim dvoprutnim pleterom, poput pletera na ostalim iz naše dobe rezbarijam. Prsten ima mjesto običajnoga kamena, komad stakla. Iskopan je lapat olovne ploče od mrtvačkoga liesa. Mnogo komada razno bojadisana klačnog liepa, onako

¹⁾ Sv. Josip.

²⁾ Sv. Josip.

³⁾ Neki kažu da ovo ono sv. Spasa.

ko prije i na Kapitulu, te ova komadja uz druge podatke, služiti će da se ustanovi razmjer o dobi dviju spomenutih bazilika. Malo odalje ovih ruševina našast je jedan srebreni novac: *Moneta Regis Pro Sclavonia* istovjetan jednom prije u istoj blizini našastomu.

Malo dalje ovih ruševina u dimnjaku Spire Katića našast je uzidan jedan mramorni ulomak naše rezbarije koje sa opaca ima ova iz rimske dobe slova:

BIAE
LE · IN
E · QVEV

I ovo je jedan dokaz kako naši posluživali su se rimskim materialom u svoje sgradje, koga su prama svomu duhu umjetnosti pregradjivali. Takodjer izmed ruševina na groblju i onih na Bulatovoj oranici, Špiro Katić u svomu vinogradu odkrio je tragova starinskim zidovim, koji moraju biti istodobni sgradjam na Bulatovoj oranici. U Podkonju pri brdu, nedaleko od Kapitula, Pavao Špar dojavio je, da je u svomu vinogradu odkrio starinskih zidova.

Na sjever Kapitulu u Vrhpolju pod glavicom Mala Vijola upraviteljstvo je proizvelo pokušaj od desetak nadničara, da za sad samo obistini, kojoj dobi pripadaju ondešnje ruševine, i odkrilo jednu četverokutnu sgradju iz narodne samovladavine. Valjda do nje da se nadju temelji crkve sv. Anastazije ili one sv. Sofije, koju mrtvački upisnici nekako na ovoj strani polja spominju, a dosad se nije moglo saznati za pravi jim položaj. Ulomak ornamentike i nadpisa obielodanjena u „Hrvatski Spomenici“ svezak I. br. 10. proistječe iz ovih ruševina, odakle ko gradivo prenesen je i uložen u bližnju crkvu sv. Jakova, a sada prenesen med ostale starine u franovački samostan.

Novom godinom počeo je znatno rasti broj društvenih članova, što nam je očitim dokazom, da se već počela uvidjati važnost naših starina. Od mnogo rodoljuba došlo je na dar društvenoj knjižnici raznih strukovnih knjiga.

Upraviteljstvo je proučilo način kako da iz samostanskih tamnih hodnika na doličnije mjesto starine smjesti. Franovački samostan, koji za naše starine tolikih žrtava doprenosi, veledušno je u ovu svrhu ustupio najljepšu prostranu prizemnu dvoranu, a Dr. Slade sastavio je odnosni nacrt za preudesiti je prama društvenim potrebam, te se nadamo u nastajućemu broju poćanje ob ovomu izvjestiti.

Najveću brigu upraviteljstvo sada vodi, kako da društveni rad tako naputi, kako će briga za naše starine biti trajna: da se položi čvrsti temelj društvenomu obstanku. Ob ovomu najvažnijemu pitanju nadamo se obširno takodjer u nastajućemu broju izvjestiti.

Sad da iserpimo nekoliko primljenih vjesti od društvenih povjerenika.

Javlja nam g. Frano Škarpa povjerenik u Biogradu: „Njeki dan su iznosili jednu gromilu iz jednega vrtla, gdje je bio, kako pričaju, neki koludrički manastir sv. Marije. Što se je našlo, nema doisto važnosti; našlo se je komada mramornih stupova, jedan nadstupac od kamena i jedan komad praga, što li je, i na njem nekoliko slova“. Opet kasnije nam piše: „U Biogradu iza crkve uzidana je izvana crkvene kuće jedna ploča

uresi ukrašena, široka gori 45 cm., doli 60, a visoka 72. Jednom prigodom kopajuć kod ove crkve, našao se je jedan odlomak, mislim mramorna nadvratnika. Gledat ću, da ga dobijem. Na otoku Pašmanu, u župi Nevidjanskoj između Mrljana i Nevidjana, desetak časa daleko od župničke kuće u istoku, na jednom malom brežuljku kraj mora uzdizala se je crkvice sv. Mihovila. Kažu da je tu bio manastir benediktinaka. Pripovidao mi je sveć. Sime Lovrić: bila je podpuna i ciela još nazad 2—3 godine, a sva je bila naslikana onakom ornamentikom kakova se vidja narisana u knjizi „Hrvatski Spomenici“. Na jednim vratima ima slika svetog Mihovila u basreljefu. U groblju kod iste crkvice ima nadgrobna ploča a na njoj basreljef jednog fratra, ako nije koludrica. Naravne je veličine. Vrh glave je nadpis glagoljski¹⁾. Još je jedna nadgrobna ploča sa glagoljskim nadpisom i izbočenom ovakvom strielom —>.

Javlja nam gosp. Antun pop Silobrčić iz Trogira: Prošastih dana bavio sam se u knjižnici knezova Fanfónja o poslu, kog ste mi naložili. Posle duga premećanja naidoh i na rukopis, u komu se nalazi povjest kninske biskupije, iz koje prepisah od Vas željeno poglavje, koje ovdje prilazem, pod naslovom: *Delle Chiese e Monisteri antichi e presenti per la Diocesi di Cnino*. „L'antico Domo era dedicato alla Beatissima Vergine: bisogna che questa chiesa fosse più antica del vescovado, poichè riferisce l'arcidiacono, che trattandosi di stabilire la residenza del nuovo vescovo, si volle che fosse presso alla chiesa della santissima Vergine vicino alla fortezza di Cnino. Era famosa nei tempi antichi la chiesa di S. Bartolomeo, la quale era *Abbazia con Monistero vicino . . .* e chiamasi il luogo modernamente *Bartulina*. Credesi che questa Badia fosse fondata in onore di S. Bartolomeo per essere protettore primario dela Diocesi di Cnino: come anco si congettura dall'uso di que Canonici di servirsi della figura di detto Santo per loro sigillo. Vi era nella Diocesi di Cnino la Chiesa di S. Maria detto de Sparaz²⁾, come si tra da una concessione di molte indulgenze a detto Chiesa in varie feste dell'anno, tre le quali in quella di S. Bricio, che doveva essere un Santo particolare protettore del contorno . . .

Ecclesia S. Bartholomei de Tnin. Era antichissima Badia fondata prima del Capitolo canoniale, il quale da essa prese il patrocinio ed il sigillo. — S. Maria di Cuino. — Li prebendati in Domo di Tnin (nisam mogao razumiti jeli otari ili crkve) di S. Petro, di S. Nicolo, e per la Diocesi oltre i luoghi mentovati (dakle bi imale biti crkve sv. Petra, sv. Nikole, sv. Bare, sv. Marie i sv. Stjepana) l'arcipretato di Brebire la di cui chiesa chiamavasi di S. Giovanni, come pure le Plebanie di S. Ambrogio, di S. Burhianova o Butinovaz e Brinatovich, e principalmente quella

¹⁾ Primili smo od iste čestite ruke i odtizak, te ćemo ga u nastajućemu broju objelodaniti.

²⁾ Odavna se mućimo da nagodimo položaj spomenute crkve. Nahodimo tri crkve gospi posvećene, izim biskupove, u biskupiji Kninskoj, u Petropolju-Gradac, Lukasa pod Prominom, i na Bribiru: jeli to jedna od ovih, do sad nije dokazano.

di S. Stefano, la quale era juspatronato della Comunità o Consiglio dei Nobili, e chiamavasi S. Stephani regis extra muros, o de Suburbio, e anco in suburbiis“.

Piše nam povjerenik iz Vrlike gosp. Petar Stanić: Kad sam Vam slao zadnji put nacрте crkve sv. Spasa, nisam Vam mogao više o stvari pisati; zato sada nadopunjujem, budući sam posve osvjedočen, da u crkvi sv. Spasa leže spomenici velike vrijednosti za hrvatsku poviest.

Nitko ne bi možda više želio te dragocjene spomenike naših predja iznieti na svjeto od mene sama, i nadam se uspjeti, a onda ću ma bilo i najgore vrieme žrtvovati se, da dične spomenike što prije izvadim. Što bi se našlo odmah ću na konju ili na kolih dati odpremiti u svoj stan, osobito znamenitije stvari da budu s mjesta osigurane.

Da ima u Sv. Spasu pod stojećimi zidinami u istinu liepih spomenika zna se odmah po onih što ih vanka nadjosmo; a k tomu su mi rekli ljudi, koji su jednom sami u crkvi kopali, ovo: „dodjosmo do jedne liepe rukom izradjene ploče, koju razbismo, a iznutra zamiriša krasau vonj; na ploči je bilo liepih brojeva i pisma“.

Žao mi je da Vašem rodoljubnom srdcu za ovaj put ne mogu jošte zadovoljiti glede amošnjih izkapanja: *da je samo do mene, ta ja bi bio to već pred godinu dana o svom trošku prekapao*, ali tuj stoji po sriedi občina i fanatično pučanstvo. Tlo sv. Spasa, t. j. obseg zidina i groblje, sve je upisano na ime občine¹⁾. Meni je neizmjerno žao, što uza svu svoju želju ne mogu odmah početi kopati. Radit ću strpljivo, ma postojano, te nikako neću pustiti, dok stvar ne izvedem. Kad nisam mogao radi navedenih razloga kopati pri Sv. Spasu, to sam celog ovog liepog vremena obilazio celi kraj, tražeći nebi li se moglo jošte gdje god na što namjeriti. Našao sam četiri razna mjesta, koja su za povjest važna, i to: u *Podosoju* jednu crkvu sa okolištnim grobljem, koja će biti iz iste dobe sa crkvom Sv. Spasa, jer su joj okolni grobovi sa onima u Cetini istovjetni, te i ovdje ima u zidu crkve uzidanog kamenja iz rimske dobe, i to iz posve blizog grada zvanog sada *Stražine*. U istom Podosoju na jednom briegu našao sam ostanke jedne tvrđje, ali nisam našao ništa osim jednog komadića liepo rešene posude, za koju ne znam, je li iz rimske ili kašnje dobe i jednoga rimskoga novca. Treći nalaz je blizu sela Vinalića, ali to je sigurno bio rimski grad, te sudeći po mnogobrojnih ostancih, bio je velik. Četvrti nalaz je tvrđja bolje dvorac daleko u briegu nad vrelom Cetine, od koje se više zidovi ne vide, ma položaj i mnoštvo ostanaka.

Javlja nam povjerenik iz Stankovaca gosp. Pavao Roca: Dne 7. tek. ja i otac Jeronim Anić učinismo izlet do Bribira. Kod baštinika pok. Petra Čorasa vidjeli smo nekoliko srebrnih novaca rimske dobe. U istok Čoraševih kuća našao sam „stećak“ sasvim izlupan, na kojem je bio i nadpis, držim iz rimske dobe; dosta je slova poznato, nu je čitljivo samo ... *Vespas...* Ovaj je „stećak“ kako mi reče Galić Ante dokoturan sa „gradine“ Bribir. Na „gradini“ Bribir viditi je liepih tragova, osobito uresa iz hrvatske

¹⁾ Crkva je katolička, te u oblasti katoličkoga župnika, koj svake godine ondje obavija službu božju. A čija je crkva, mora da bude i groblje.

dobe: čovjek mora se osvjedočiti, da je Bribir bio mezimče i miljenče glasovitih bana Subića. Ali je dosta toga vandalička ruka uništila, navlastito u gradjenju grčko-istočne crkve i još nedogradjena zvonika, radi koga još će mnogo toga žrtvom pasti, ako Vis. Vlada tomu varvarstvu čim prije ne stavi kraj. U sjevernom zidu zvonika sa istočne strane prozora opazio sam uzidan kamen, na kome je u okrugu stablo. Još sam u zapadnom uglu grobišta vidio veliki balvan, na kojem je urezan „čekić“ i još nešto, što na brzu ruku nijesam mogao svatiti.

Povjerenik iz Livna p. ot. Stjepan Krešo piše nam: Ovoga puta nekoliko nacрта Vam šaljem. Prvi Vam je čest nadvratnika crkve sv. Petra Apostola u Rapovinam kod Livna. Ova crkva po pučkoj predaji jest starodavna i obstojala je sve do god 1683—84, do posljednjega Bečkoga rata, kad ju je iz topova srušio Paša Alagić. Mislim da je ta crkva između najdrevnijih, za koje se amo znade, i da zasjeca u dobu narodne hrvatske samovladavine, a to će Vam potvrditi i priloženi nacrt nadpisa, koji odaje VIII—X vijek.

FERRE DIGNATVS EST · AD HONORE BEAT · PETRI AP · L · (u sv. HO)
P · REMEDO HNIME SVE.

Drugom pogodnijom prilikom pisati ću Vam obširnije ob ovoj crkvi i o njenim znamenitim ruševinam.

Suviše prilažem dva otiska nadpisa rimskih, o kojim sumljam, da li su prvlje bili objelodanjeni, i treći, najvažniji neobjelodanjen¹⁾. Ovaj zadnji jest našast u ruševinam starinske crkve u Lipi i to upravo u liepo oziđanom i sčemerenom grobu pod velikim žrtvenikom. Ornamentika je vrlo dobro izvedena, a takođerj slova su vrlo pravilna.

Na istomu ovomu mjestu nazad tri godine našao se jedan krasno navezen sarkofag, sa mnogim kršćanskim znakovim, osobito uklesanim ribam, te mislim da je iz rimske dobe. Viditi je tu još kapitela i druge ornamentike. U ovomu mjestu za jedan dan izvodio sam pokušaj, te sam našao dvi liepe ploče, ako nisu pobočni pragovi crkvenih vrata. Nedvojim kada bi se ciela ruševina prerovala, da bi se dosta važnih predmeta našlo; jer koliko selo Lipa, toliko čitava Livanjska okolica prepuna je neobretenim ruševinam iz starokršćanske i hrvatske dobe, što nam potvrđuje važnost hrvatske županije Hlievno, te se nadam, da ćemo i sa spomenicim na kamenu potvrditi povjestničke podatke o gospodstvu hrvatskih kraljeva na ovim krajevim za dobe narodne samovladavine.

¹⁾ Prva dva otiskana su na čelu ovoga lista. Treći će na vidik, kad dobijemo i od njega otisak. — Ured. Vjestnika.

P r i n o s i

za kninsko starinarsko društvo:

P. n. g. Josip Beruta, župnik u Koprivnici	2 for.
Slavna dionička štedionica u Križevcu putem društvenog povjerenika g. Mirka Breyera	10 for.

Tiskom C. Albrechta.

Uređuje S. Ljubić.